

UNIVERZITA PALACKÉHO V OLMOUCI

PEDAGOGICKÁ FAKULTA

Katedra hudební výchovy

ŽIVOT A TVORBA JOHNNYHO CASHE

Bakalářská práce

Anežka Bártíková

Čestné prohlášení

Já, níže podepsaná studentka tímto čestně prohlašuji, že jsem svou bakalářskou práci na téma *Život a dílo Johnnyho Cashe* vypracovala samostatně a uvedla jsem všechny použité podklady a literaturu.

V Olomouci dne:

Podpis:

Anotace

Název práce: Život a dílo Johnnyho Cashe

Cílem této práce je popsat život a tvorbu jednoho z nejdůležitějších countryových legend, Johnnyho Cashe. V první části práce nastiňuje několik informací o historii americké folkové a country hudby: zmiňuje přední hudební interprety a jejich vliv na začátek Cashovy tvorby. Dále se práce zabývá příčinami a dopady Cashovy závislosti na návykových látkách v jeho životě a tvorbě. Následně práce popisuje významná alba a nahrávky, vydané po drogovém skandálu v El Pasu. V posledních kapitolách se práce mimo jiné zabývá návratem Johnnyho Cashe mezi hudební hvězdy 90. let 20. století a věnuje se jeho třem nejznámějším písním.

Klíčová slova:

Johnny Cash, americká populární hudba, country, folk, skladby, interpreti, analýza, zpěvák, víra, drogy.

Annotation

Title: The life and work of Johnny Cash

The aim of this thesis is to describe the life and work of one of the most significant legends in Country music, Johnny Cash. The first part of the thesis is dedicated to the history of American country and folk music with special interest in certain interpreters of these areas, as well as their influence over John Cash's early career. This work also covers the causes and effects of Johnny Cash's drug addiction given his life and music career. Subsequently, it illustrates significant albums and records released after his drug scandal in El Paso. In the last chapters, the thesis deals, among other topics, with Johnny Cash's comeback in the 1990s and with his three most popular songs.

Keywords:

Johnny Cash, American popular music, country, folk, compositions, interprets, analysis, singer, religion, drugs.

Poděkování

Ráda bych chtěla poděkovat vedoucímu mé bakalářské práce Mgr. Filipovi Krejčímu, Ph.D. za cenné rady, připomínky, ochotu a trpělivost, a zároveň mé rodině a přátelům, kteří mě v psaní mé bakalářské práce podpořili.

Obsah

Úvod	6
1. Americká country hudba a folková hudba	8
1.1. Country hudba	8
1.2. Folková hudba	12
1.3. Interpreti folkové a country hudby	13
1.3.1. Významní folkoví představitelé.....	13
1.3.2. Významní představitelé country hudby	15
1.4. Vliv country hudby a countryových interpretů na Cashovu tvorbu	16
2. Johnny Ray Cash	19
2.1. Historie kořenů Cashovy rodiny	19
2.2. Dětství a mládí J. R. Cashe.....	19
2.3. Country interpreti a jejich vliv na začátek hudební kariéry J. Cashe	22
2.4. Příčiny vedoucí k závislosti J. Cashe na návykových látkách.....	23
2.5. Dopad návykových látek na hudební život a tvorbu J. Cashe.	25
2.6. Významná alba a nahrávky vydané po skandálu v El Pasu.....	27
2.7. Vliv gospelové hudby na život a tvorbu J. Cashe.....	28
2.8. Návrat J. Cashe mezi hudební hvězdy ke konci své hudební kariéry.....	29
3. Hudebně-analytická sonda do tří písní Johnnyho Cashe	32
3.1. „ <i>Hey, Porter!</i> “	32
3.1.1. Forma písně	33
3.2. „ <i>I Walk The Line</i> “	35
3.2.1. Forma písně	35
3.3. „ <i>Hurt</i> “	37
3.3.1. Forma písně	37
Závěr	39
Seznam použité literatury a zdrojů	41
Přílohy	43

Úvod

Volba tohoto tématu byla ovlivněna mým dětstvím, kdy jsem slýchávala o životním příběhu Johnnyho Cashe. Cashova píseň „*Hurt*“, kterou nazpíval těsně před svou smrtí, mě v tomto období nesmírně pohltila a přivedla k myšlence, prozkoumat životní cestu a hudební kariéru jednoho z nejúspěšnějších interpretů countryové scény.

Hlavním cílem bakalářské práce *Život a tvorba Johnnyho Cashe* je popsat hudební život a tvorbu této countryové legendy. Dílčími cíli jsou zasazení tohoto autora do kontextu americké country a folkové hudby a seznámení s vlivy countryových interpretů Jimmieho Rodgerse a Carter Family, které se promítly nejen v počátcích Cashovy hudební kariéry, ale zároveň i v jeho tvorbě.

První část práce nastiňuje základní informace o vzniku americké folkové a country hudby. Práce se hlouběji zaměří na tyto hudební styly, v nichž se například proslavil významný písničkář, textař a „otec country hudby“ Jimmie Rodgers, americká countryová ikona Hank Williams, proslulá americká skupina Carter Family a slavný americký folkový písničkář Bob Dylan. Jejich vliv byl pro vývoj Cashovy tvorby zásadním článkem a to zejména v začátcích jeho životní dráhy.

Druhá část se zabývá historií kořenů Cashovy rodiny a jeho dětstvím, pojednává o výchově ve víře, která začátkem 70. let ovlivnila Cashův směr ke gospelové hudbě. Následně práce podrobněji popisuje důvody a dopady Cashovy vznikající drogové závislosti nejen z pohledu zdravotního stavu, ale zároveň i vlivu na jeho hudební tvorbu.

V poslední podkapitole práce rozebírá autorův návrat zpět mezi countryové hudební hvězdy, který byl způsoben hlavně spoluprací s hudebním producentem Rickem Rubinem, zanechání nezapomenutelného odkazu hudební tvorby a Cashovo vystupování s populárními hudebními skupinami. Uvedená jsou známá alba a písně, poukazující na blížící se konec této countryové legendy.

Poslední část práce je věnovaná hudebně-analytické sondě do tří nejznámějších Cashových písní, díky kterým se proslavil a dostal do popředí v populární hudbě. Rozbor písní je zaměřen na události jejich vzniku a také na prvky, které jsou v jednotlivých písních charakteristické. Díky nim se Cashovy písně dostaly na přední příčky v radiových hitparádách. První zmíněnou písní, kterou práce rozebírá, je „*Hey, Porter!*“ (1955), jež byla typická svým rytmem „bum-čika-bum“ a stala se jeho prvním singlem nahraným

v nahrávací společnosti Sun Records. Druhá píseň „*I Walk The Line*“ (1956), kterou Cash věnoval své první ženě Vivian Cash, napsal na důkaz své lásky. Píseň má v sobě ukrytý nejen zajímavý text, ale i události, které stály u samotného zrodu písně. Třetí rozebíraná píseň „*Hurt*“ (2002), jež Cash nahrál těsně před svou smrtí v těžkém zdravotním stavu, obsahuje oproti oběma předchozím písním klidnou melodickou linku, která se stala inspirací pro další hudební umělce. Analyzované písně jsou vybrány na základě jejich úspěšnosti, obsahovému významu textů a osobnímu vztahu autora k těmto písním. Díky rozboru zmíněných písní po melodické, harmonické a kinetické stránce byla Cashova tvorba důležitým mezníkem pro další vývoj populární hudební scény.

Má bakalářská práce je založena na metodě analýzy literárních dokumentů, autobiografického biografického šetření a hudebně-analytické sondy do tří vybraných Cashových písní. Druhá kapitola práce také zodpoví mé otázky, které jsou pro cíl zvoleného tématu důležité. Kdo ovlivnil hudební tvorbu J. Cashe? Jaké příčiny a dopady hrály klíčovou roli v počátcích a pozdější hudební tvorbě Cashe? Proč Cash nadále během své hudební kariéry užíval návykové látky? Které Cashovy písně se zapsaly do historie country hudby? Proč se pozdější hudební interpreti nechali inspirovat Cashovou tvorbou?

1. Americká country hudba a folková hudba

1.1. Country hudba

„Hudba amerického venkova“, tak se přezdívalo hudebnímu stylu, jenž se zrodil z lidových tradic.¹ Jde o propojení protichůdných vztahů mezi venkovem a městem, domovem a migrací, minulostí a přítomností.² Za oblast, ve které došlo ke zrodu country hudby, také nazývané country a western či americká populární hudba, lze považovat jih a západ Severní Ameriky na počátku 20. století. Samotný termín „country“ byl přijat až nahrávacím průmyslem po druhé světové válce v roce 1949. Měl nahradit hanlivé označení hillbilly (20. – 30. léta 20. století).³

Vznik country hudby byl provázen i jinými faktory. Mezi ně můžeme zařadit evropské přistěhovalce (Angličany, Iry, Skoty), kteří s sebou přinesli ze svého kulturního života řadu nových tradic, hudebních nástrojů, myšlenek a znalostí. Díky tomuto přínosu se začala vytvářet hudba, ze které vzešly významné country hvězdy, mezi něž patří například Jimmie Rodgers, Carl Perkins a slavná Carter Family, která ovlivnila budoucí hudební tvorbu Johnnyho Cashe.⁴

K dalšímu vývoji country hudby přispěli vesničtí lidoví hudebníci, jenž své umění předváděli v místních barech, na tanečních zábavách, či dokonce na malých pódiiích, kde hráli pro vesnickou veřejnost. Skládali písně, které se staly oblíbeným repertoárem nejen na vesnicích, ale postupně se migrací dostaly do povědomí městských zpěváků.⁵

Největší podíl na propagaci country hudby měly rozhlasové stanice. Velká část obyvatel Severní Ameriky měla tak možnost poslouchat své oblíbené písně dokonce i na Jihu⁶ se našli jedinci, kteří si za těžce vydělané peníze pořídili rozhlasové přijímače. Přestože tehdejší vysílací stanice byly malé, dokázaly svým vysíláním vzbudit značný zájem posluchačů. Koncem roku 1922 počet stanic na základě poptávky vzrostl na počet okolo sta.

¹ HORÁKOVÁ, Marie: *Stručný přehled vybraných oblastí moderní populární hudby: minislovník - charakteristika - vývoj - profily*. Olomouc: Univerzita Palackého, 2008, s. 62.

² STARR, Larry – WATERMAN, Christopher: *American popular music* [online]. Oxford: University Press, c 2003, 2007. ISBN 978-0199859115. Dostupné z: https://static.america.gov/uploads/sites/8/2016/05/American-Popular-Music_English_508.pdf, s. 56.

³ BAUER, Patricia. Country music. *Encyclopædia Britannica*, 2011. [online].

Dostupné z: <http://www.britannica.com/EBchecked/topic/140388/country-music>.

⁴ MALONE, Bill C. – LAIRD, Tracey E. W.: *Country music USA: 50th Anniversary edition*. Austin: University of Texas Press, 2018.

⁵ Tamtéž.

⁶ Jih Ameriky byl v 1. polovině 20. století velmi chudý. Obyvatelstvo v této části země mělo nízké příjmy, a proto si nemohli dovolit nákup rádií.

Toto číslo jasně svědčí o tom, že díky rozhlasu se country hudba dostávala do povědomí jižanského obyvatelstva a stala se jedním z nepostradatelných podnětů pro začínající hudebníky, kteří v ní nacházeli inspiraci pro svou tvorbu.⁷

První známou rozhlasovou stanicí, která začala vysílat country hudbu, se stala WBS v Atlantě.⁸ Ta hledala nové talenty, kteří by svou hudbou bavili celý jih a středozápad Ameriky na počátku 20. let 20. století. Jedním z prvních významných představitelů, kteří vystoupili ve WBS, byl John Carson, který se proslavil díky svému houslovému nadání a jeho styl ovlivnil mnoho začínajících interpretů, kteří ho brzy v rádiových hitparádách následovali.⁹

Rozhlasové stanice nebyly jediné, které se podílely na šíření country hudby. Gramofonový průmysl zažíval do roku 1922 vrchol prodeje countryových desek (přibližně 100 miliónů prodaných kusů za rok). Ale s příchodem hospodářské krize koncem 30. let 20. století a zvýšení prodeje rádiových přijímačů, se snížil pokles prodeje těchto desek až o jednu čtvrtinu. Za sníženým prodejem stál hlavně kvalitnější zvuk a možnost pohodlnějšího poslechu hudby, kterou nabízely právě zmíněné rádiové přijímače.¹⁰

Počátkem 20. let 20. století začaly vysílat dva pravidelné programy „National Barn Dance“ z Chicaga (zahájeno r. 1924) a „Grand Ole Opry“ z Nashvillu (zahájeno r. 1925). Oba programy se zasloužily rovněž o propagaci a následný vývoj country hudby. Cílem těchto programů bylo i vydávání nových nahrávek a vyhledávání začínajících hudebních talentů. Mezi nejznámější objevy patří Carter Family¹¹ a Jimmie Rodgers. Ti do svých raných nahrávek použili typické nástroje, jako byly housle, kytara a banjo, a tak vytvořili charakteristické melodie, které měly vliv na pozdější autory.¹²

Během 30. let 20. století se dostali do popředí tzv. „singing cowboy film stars“, mezi něž se řadí například, Gene Autry. Ten upravil melodii a text country hudby tak, že vznikl syntetický a dobrodružný hudební styl – „western music“.¹³

Ovšem tento hudební styl nebyl pouze jedinou odnoží country hudby. Mezi další varianty patří „western swing“ a „honky-tonk“. Zkřížením venkovské hudby bělochů se

⁷ MALONE, Bill C. – LAIRD, Tracey E. W.: *Country music USA: 50th Anniversary edition*. Austin: University of Texas Press, 2018.

⁸ Hlavní město a největší metropole amerického státu Georgie.

⁹ Tamtéž.

¹⁰ Tamtéž.

¹¹ První nahrávky z roku 1927.

¹² BAUER, Patricia. Country music. *Encyclopædia Britannica*, 2011. [online].

Dostupné z: <http://www.britannica.com/EBchecked/topic/140388/country-music>.

¹³ Tamtéž.

swingovým jazzem černošského orchestru ve 30. letech 20. století, dalo v texasko-oklahomské oblasti vzniknout hudebnímu stylu „western swing“. Typickým znakem byl rázný taneční rytmus, hra na ocelové a zesílené kytary. Ještě důležitější variantou byl „honky-tonk“¹⁴ (40. léta 20. století), jehož předními představiteli byli Ernest Tubb a Hank Williams. Charakteristické spojení „oceli a kytary“, hořkých textů o venkovských běloších a snem proslavit se ve městech, se nechalo inspirovat spoustu dalších countryových hudebníků.¹⁵

Někteří interpreti obrátili svou pozornost zpět do hudebních tradic starého Jihu a zmodernizovali jejich styly tak, aby odpovídaly současné době. Nejvlivnějším stylem byl „bluegrass music“, jenž vycházel z tradic jižanské smyčcové kapely. Typický je svým zpěvem s vysokým vokálem, hrou na sólové pětistrunné banjo, housle a kontrabas. Mezi hlavní představitelé tohoto stylu patří Bill Monroe (1911 – 1997), který byl ovlivněn v dětství svým strýcem, černošským hudebníkem a železničním dělníkem, Arnoldem Schulzem. Bill Monroe je známý především svou vlastní skupinou Blue Grass Boys, založenou v roce 1938, a také díky svým vystupováním v Grand Ole Opry.^{16, 17}

Koncem 40. let se rozvoj country hudby zbrzdil kvůli 2. světové válce, která zapříčinila přesun hudby z východu na západ a z jihu na sever. ASCAP,¹⁸ která měla za úkol obhajovat práva svých hudebníků, se koncem 40. let dostala do křížku s rozhlasem. Rozhlas se chtěl zaměřit i na amatérské hudebníky (venkovany), což se ASCAP nelíbilo, protože je nepovažovala za sobě rovné. Výsledek sporu znamenal, že se rozhlas vydal cestou venkovských hudebníků, začal je podporovat, a tím se hudba venkova do povědomí lidí dostávala i během války. Jedním z interpretů, který se nebál upoutat pozornost městského lidu, byl Eddy Arnold (1918 – 2008). Přestože pocházel z farmářské rodiny, dokázal svou tvorbu dostat na takovou úroveň, že se jeho písně umístily na předních příčkách v rozhlasových stanicích a získaly na velké oblibě. Eddy Arnold nebyl jediný, kdo se díky svému chytlavému hlasu a zajímavému obsahu textu písní stal hudební hvězdou. Roy Acuff (1903 – 1992) do hudebního světa vstoupil se svou kočovnou skupinou a jejími nahrávkami, které pojednávají o důležitých životních hodnotách a realitě z prostředí války. Roy Acuff

¹⁴ V překladu může znamenat putyku, lokál, levný noční podnik.

¹⁵ Tamtéž.

¹⁶ Jeden z nejpopulárnějších rádiových programů té doby.

¹⁷ STARR, Larry – WATERMAN, Christopher: *American popular music* [online]. Oxford: University Press, c 2003, 2007. Dostupné z: https://static.america.gov/uploads/sites/8/2016/05/American-Popular-Music_English_508.pdf, s. 56 – 57.

¹⁸ Společnost amerických skladatelů, textařů a nakladatelů

byl tak oblíben, že pronikl na první místo v jedné rozhlasové soutěži i před samotným Frankem Sinatrou.¹⁹

Během stále probíhající války, v první polovině 50. let, se do popředí country hudby dostává Hank Williams, který dokázal do svých textů promítnout tradici života na venkově, a získat si věhlas v hudebním světě, přes to, že bojoval s nadměrným užíváním alkoholu. Dále se do popředí se dostali také Jim Reeves, Ernie Ford a další hudební umělci. Po skončení 2. světové války a začátkem druhé poloviny 50. let se hlavní hvězdou stal „Král Rock 'n' Rollu“, Elvis Presley. Díky Samu Phillipsovi,²⁰ koncem roku 1954, nahrál přepracovanou píseň „*That's All Right Mama*“, která dala vznik novému hudebnímu stylu – tzv. „rockabilly“. Tento druh hudby bývá často označován jako nápodoba rhythm and blues. Mezi představitele, kteří výše zmíněný styl propagovali, můžeme zařadit například Jerryho Lee Lewise, Carla Perkinse a Roye Orbisona.²¹

Naopak někteří z mladších umělců v 60. letech 20. století, kteří nechtěli přijmout začínající hudební styl „rockabilly“, se snažili aktualizovat zvuk ve svých písních, a tak se vytvořil styl tzv. „countrypolitan“. Snažil se o sofistikovanější přístup k vokálním doprovodům (barva zvuku), hladké strunné aranžmá a tempo. Můžeme ho také označit jako „Nashville sound“, jelikož hlavním centrem vývoje se stalo město Nashville. V této době se zviditelnila Patsy Cline (1932 – 1963), která nahrávkou z r. 1957 „*Walkin' After Midnight*“, zahájila svou hudební kariéru. V jejich dvou velkých hitech „*I Fall to Pieces*“ a „*Crazy*“ odrazila své venkovské kořeny a stala se jednou z hvězd popových hitparád, až do své předčasné smrti při letecké havárii na začátku roku 1963.²²

I přes to, že se mladší generace snažila o obměnu a nový styl hudby, k největšímu rozvoji country hudby dochází až v 60. a 70. letech 20. století. Právě díky tzv. „Nashville sound“, jenž byl ovlivněn z velké části popovou hudbou, si popularitu získali zpěváci a hudebníci, mezi které patří např. Merle Haggard, Buck Owens, soubory New Christy

¹⁹ DORŮŽKA, Lubomír: *Panoráma populární hudby 1918/1978 aneb Nevšední písničkáři všedních dní*. 1. vyd. Praha: Mladá fronta, 1981, s. 68-71.

²⁰ Hudební producent a zakladatel společnosti Sun Records, kde Elvis Presley nahrál svůj první singl.

²¹ HORÁKOVÁ, Marie: *Stručný přehled vybraných oblastí moderní populární hudby: minislovník - charakteristika - vývoj - profily*. Olomouc: Univerzita Palackého, 2008, s. 63-64.

²² STARR, Larry – WATERMAN, Christopher: *American popular music* [online]. Oxford: University Press, c 2003, 2007. Dostupné z: https://static.america.gov/uploads/sites/8/2016/05/American-Popular-Music_English_508.pdf, s. 58.

Minstrels a Conway Twitty. Každopádně nesmíme zapomenout na jednu z největších a stále hraných hvězd, Johnnyho Cashe.²³

1.2. Folková hudba

Folková hudba je spjata s country hudbou, ale její vznik a kořeny jsou více rozsáhlejší a rozmanitější. Kořeny folkové hudby a její následný rozvoj byl ovlivněn procesy smíšení evropské a africké kultury, ke kterým docházelo ve Spojených státech amerických na počátku 17. století. Vzájemně se prolínají hudební tradice, znalosti, zkušenosti a používání rozličných hudebních nástrojů.²⁴

Africká hudba se začlenila do hudební kultury americké folkové hudby svou rozmanitostí, např. svými složitými a komplikovanými rytmy hranými na bubny všech velikostí, které byly součástí hlavně náboženských obřadů. Právě z africké hudby někteří pozdější hudební interpreti čerpali, snažili se její taneční rytmus přepracovat do podoby, jež by oslovila bělošské publikum.^{25,26}

Hudební tvorba venkovského obyvatelstva na jihu Spojených států v druhé polovině 19. století byla oddělena od tvorby a života ve městech, a to v důsledku probíhající občanské války. I přes značnou vzdálenost mezi městy a vesnicemi docházelo díky migraci ke sdílení tradic a zvyků a k rozšíření americké folkové hudby. K tomuto tvrzení se přiklání i významný folklorista z Mississippi Arthur Palmer Hudson, který řekl: „...*not only was the singing habit a widely and perhaps equally diffused one in the South as a whole; the songs sung over the South are much the same, irrespective of locality.*“²⁷

Nejvíce se folková hudba projevila ve druhé polovině 60. let 20. století, kdy se zakázaná témata té doby (tehdejší společnost, minulost války a rasismus) promítla do textů písní především začínajících folkových zpěváků (studentů). Právě folková hudba byla ideálním hudebním žánrem, který díky své nezávislosti v populární hudební sféře, umožnil

²³ HORÁKOVÁ, Marie: *Stručný přehled vybraných oblastí moderní populární hudby: minislovník - charakteristika - vývoj - profily*. Olomouc: Univerzita Palackého, 2008, s. 63-64.

²⁴ LORNELL, Kip: *Exploring American Folk Music: Ethnic, Grassroots, and Regional Traditions in the United States (American Made Music)*. Mississippi: University Press of Mississippi, 2012.

²⁵ Tamtéž.

²⁶ STARR, Larry – WATERMAN, Christopher: *American popular music* [online]. Oxford: University Press, c 2003, 2007. ISBN 978-0199859115. Dostupné z: https://static.america.gov/uploads/sites/8/2016/05/American-Popular-Music_English_508.pdf

²⁷ MALONE, Bill C. – LAIRD, Tracey E. W.: *Country music USA: 50th Anniversary edition*. Austin: University of Texas Press, 2018.

V překladu: „...*nejenže byl zpěv rozšířený a stejně rozptýlený na jihu, tak i v dalších částech země byl ve stejné míře provozován.*“.

mladým umělcům psát o tabuizovaných problémech v textech svých písní. Mezi přední folkové zpěváky patří Joan Baezová a Bob Dylan.²⁸

1.3. Interpreti folkové a country hudby

1.3.1. Významní folkoví představitelé

Za otce a zakladatele americké folkové hudby je považován Woody Guthrie. Narodil se 4. července roku 1912 a své dětství prožil v městečku Okemah, které je největším městem v Oklahomě. Během své životní cesty se setkal s řadou nelehkých situací, ať už s tragickou smrtí své sestry, tak i s nevléčitelnou nervovou chorobou své matky. Od svých čtrnácti let si živobytí obstarával sám. Většinou to byly zemědělské práce nebo pomáhal na stavbách, kde si různě „pobrukoval“, zpíval a hrál na svou foukací harmoniku. Postupem času se naučil na kytaru, a tak písničky mohl doprovodit tímto nástrojem. Často zpíval o tom, co viděl či slyšel kolem sebe, ale také měnil melodie písní známých interpretů (Carter Family atd.). Svými nápady doplňoval tyto písně, které později zlidověly. Jeho skladby se hrály v rozhlasových stanicích po celých Spojených státech, dokonce jich několik nahrál pro známou hudební knihovnu ve Washingtonu. Ani on neunikl nemoci, která se projevila u jeho matky, a tak dne 4. října roku 1967 umírá.²⁹

Roku 1919 se narodil stále žijící folkový zpěvák, Pete Seeger. Na rozdíl od Woodyho se u něho touha po hudbě probudila až v pozdějších letech. Onu jiskru mu dodal Alan Lomax, jenž ho s lidovou hudbou seznámil. Od roku 1940-1942 fungovala tzv. Almanac Singers, což byla folková skupina, jejímž zakladatelem byl právě Pete Seeger. Dále v ní vystupoval Woody Guthrie (spoluzakladatel), Lee Hays a Millard Lampell. Ze sólových písní, kterými se ve 2. polovině 20. století proslavil, byly: „*Where Have All Flowers Gone*“, „*If I Had A Hammer, We shall Overcome*“.³⁰ Jeho kariéra nebyla zaměřena pouze na hudbu. Vydal několik knih, dokonce si zahrál ve filmu *Alice's Restaurant* z roku 1969.³¹

Joan Baezová je rovněž významnou interpretkou a autorkou folkových písní. Narodila se 9. ledna roku 1941 v New Yorku. Díky svému znělému hlasu, jenž byl pro folkovou hudbu dokonalý, dokázala jasně a srozumitelně zazpívat nejen své vlastní

²⁸ DORUŽKA, Lubomír: *Panoráma populární hudby 1918/1978 aneb Nevšední písničkáři všedních dní*. 1. vyd. Praha: Mladá fronta, 1981, s. 86-94.

²⁹ Tamtéž, s. 87-88.

³⁰ V překladu písně zní: Řekni, kde ty kytky jsou; Bylo by to krásný; Jednou budem dál.

³¹ HORÁKOVÁ, Marie: *Stručný přehled vybraných oblastí moderní populární hudby: minislovník - charakteristika - vývoj - profily*. Olomouc: Univerzita Palackého, 2008, s. 45-46.

písně, ale také repertoár ostatních známých zpěváků či skupin. Mezi její nejslavnější hity patří *Joan, Come from the Shadows* a *Whistle Down the Wind* (poslední píseň z roku 2018).³²

Jedním z nejznámějších představitelů folkové hudby a ikonou hudebního světa se stal Bob Dylan (původním jménem Robert Zimmermann). Narodil se 24. května roku 1941 v městečku Hibbing, které leží nedaleko kanadských hranic, a je součástí státu Minnesota. V mládí poslouchal různorodé hudební styly, dokonce založil skupinu *Broken Chords* se zaměřením na rock-and-roll. O jeho „novém“ jméně koluje mnoho příběhů. Jeden z nich vypraví: „... vyrůstal jako sirotek někde v Mexiku (*Hibbing měl navždy zmizet z jeho života*) a nakonec i zcela oficiální a úřady potvrzená změna občanského jména na Bob Dylan – jméno, které prý se hlásí k odkazu velšského básníka Dylana Thomase, jedné z tragických, ale výrazných postav poezie našeho století.“³³

Dylanova tvorba byla ovlivněna setkáním s Woodym Guthriem, který v té době pobýval v nemocnici v New Yorku. Dodal mladému Dylanovi kuráž, díky níž se opřel hlouběji do zdokonalování svých písní. Začal hrát a zpívat po kavárnách, klubech a tančárnách. Díky těmto vystoupením, si jeho tvorby povšimla nahrávací společnost Columbia, která s ním v roce 1961 nahrála první LP desku. Proslavil se písní *Blowin' In The Wind*, která vyšla o rok později. S touto písní se Dylanovi otevřela cesta do hudebního světa a zároveň se stal hvězdou v populární hudbě. Byl obdivován nejen mladým publikem, ale na své si přišla i starší generace.³⁴

V polovině 60. let se na scéně americké populární hudby objevuje místo folkového žánru rock, který se pokoušel dostat ze svého ústraní. Spojením těchto dvou stylů vznikl hudební žánr, jenž se nazývá folk-rock. Tím se nechal unést i samotný Bob Dylan. Příkladem může být rok 1965, kdy proběhl folkový festival v Newportu. Tam si Bob Dylan na pódium přinesl akustickou kytaru s elektrickým vybavením, do té doby spojení těchto hudebních nástrojů nebylo známo, za což byl publikem vypískán. V pozdějších letech se tento hudební žánr v americké populární hudbě uchytil, ale to už byl Bob Dylan na vrcholu své folkové kariéry.³⁵

³² Tamtéž.

³³ DORUŽKA, Lubomír: *Panoráma populární hudby 1918/1978 aneb Nevšední písničkáři všedních dní*. 1. vyd. Praha: Mladá fronta, 1981, s. 91-94.

³⁴ Tamtéž.

³⁵ Tamtéž.

Kvůli motocyklové nehodě v roce 1966 se uchýlil do ústraní. Odpočinul si od médií a koncertů, které ho stály hodně sil. Po dvouroční pauze se do hudebního světa Dylan vrátil s písní „*Girl from the North Country*“, ve které se objevil i hlas Johnnyho Cashe.³⁶

1.3.2. Významní představitelé country hudby

Za „otce moderní country hudby“ je považován Jimmie Rodgers (James Charles Rodgers). Narodil se 8. září roku 1897 ve státě Mississippi. V dětství mu na tuberkulózu zemřela matka, a tak výchova zůstala na otci, který kvůli práci na svého syna neměl čas. Vztah k hudbě se u Rodgerse začal projevovat již v mládí. Inspiraci sbíral na stavbách, kam Rodgers chodil za svým otcem. Pracovali zde zejména černoši, kteří ve volných chvílích zpívali a hráli na kytary. Sám Rodgers musel vydělávat peníze, a tak začal pracovat jako železničář. Tato práce ho však nenaplňovala. Často se potuloval po Spojených státech a hledal jinou práci nebo vystupoval se svými písněmi. Je známý svým „jódlováním“³⁷ a ve 20. letech 20. století byl jeden z nejprodávanějších hudebních interpretů. Celkem jeho repertoár sčítá přibližně 111 nahrávek. Mezi jeho nejznámější písně patří „*Sleep Baby Sleep*“ a „*Soldier's Sweetheart*“³⁸, které nahrál s firmou Victor Records. Během roku 1924 mu byla zjištěna tuberkulóza, na kterou za pár let zemřel.³⁹

Největší zásluha na rozšíření country hudby je připisována Carter Family (přelom 20. a 30. let). Skupinu tvořili tři členové (Alvin, Sara a Maybelle), kteří žili ve státě Virginia. Alvin Carter byl zakladatelem této skupiny. Roku 1915 si vzal za manželku zpěvačku Saru a v pozdějších letech roku 1926, se k nim přidala švagrová Maybelle. Jejich hudební kariéra započala 1. srpna 1927 v městečku Bristol, kde trénovali a zkoušeli nahrát první písně. Po sedmnácti letech se manželé Carterovi rozvedli. I přes to za tu dobu stihli nahrát přes 250 nahrávek, jež je proslavily po celých Spojených státech.⁴⁰

Do paměti všech se zapsala také Maybelle Carter, která byla se svými dcerami součástí souboru Johnnyho Cashe. Jedna z jejich dcer, June Carterová, se roku 1968 vdala

³⁶ Tamtéž.

³⁷ Technika zpěvu, kdy zpěvákův hlas ve větších intervalových skocích přeskakuje do falzetu.

³⁸ V překladu: *Spi děťátko spi a Vojákovo děvče.*

³⁹ MALONE, Bill C. – LAIRD, Tracey E. W.: *Country music USA: 50th Anniversary edition.* Austin: University of Texas Press, 2018.

⁴⁰ DORŮŽKA, Lubomír: *Panoráma populární hudby 1918/1978 aneb Nevšední písničkáři všedních dní.* 1. vyd. Praha: Mladá fronta, 1981, s. 67.

za Cashe a poté s ním často vystupovala. Na rozdíl od Jimmieho Rodgerse nebyla rodina natolik populární, ale navždy se jejich hudba zapsala do srdcí amerického národa.⁴¹

Jednou z nejvýznamnějších osobností country hudby po druhé světové válce se stal Hank Williams. Narodil se 17. září roku 1923 do chudé rodiny v Alabamě. Již v dětství Williams vystupoval na ulici. Inspirací mu byla černošská pouliční zpěvačka Rufe "Tee-Tot" Payne. V šestnácti letech měl vlastní rádiovou show a krátce poté založil kapelu, s kterou koncertoval po celé Alabamě. Během své krátké kariéry Williams napsal a nazpíval mnoho písní. Mezi lety 1947-1953 vydal 36 desek, které obsahovaly například písně „*Lovesick Blues*“, „*Cold*“, „*Cold Heart*“, „*Jambalaya*“ a „*Your Cheatin' Heart*“. Všechny tyto hity a mnoho dalších Williamsových písní zůstaly tzv. country favority, a kromě toho byly dokonce často interpretovány i jinými popovými umělci. Rok před svou smrtí se Williams rozvedl a kvůli závislosti na lécích a alkoholu byl dokonce vyhozen z Grand Ole Opry. Zemřel v prosinci roku 1953 na infarkt v autě cestou na představení.⁴²

1.4. Vliv country hudby a countryových interpretů na Cashovu tvorbu

Začátek i pozdější hudební tvorba Johnnyho Cashe byla ovlivněna country hudbou a jejími předními představiteli. Avšak country hudba nebyla pouze jediným hudebním stylem, jenž se promítl v hudební kariéře tohoto umělce. Můžeme však říci, že právě díky podnětům country hudby se Cash ve svých začátcích zařadil mezi hvězdy tehdejší hudební scény a zároveň získal titul countryové legendy.⁴³

V dětství Cash poslouchal z rozhlasového přijímače Jimmieho Rodgerse, jenž se stal jeho idolem. Melodie jeho hudební tvorby Cashe natolik zasáhla, že s některými Rodgersovými písněmi vystoupil i při první návštěvě Sama Phillipse v Sun Records v roce 1955. Ovšem Phillips potřeboval něco originálnějšího, a tak Cashovi řekl, aby zahrál píseň ze své vlastní tvorby. Poprvé tak zazněl singl s názvem „*Hey, Porter!*“, který napsal při pobytu na německé základně a díky své melodii a chytlavému rytmu „bum-čika-bum“, se dostal na první příčky rozhlasových hitparád. Píseň si získala popularitu také na základě obsahového významu textu, kde Cash líčí nadšení z brzkého shledání se svou budoucí snoubenkou Vivian Liberto. V písni Cash oslovuje tzv. strojívdce, jenž má za úkol vlak

⁴¹ Tamtéž

⁴² STARR, Larry – WATERMAN, Christopher.: *American popular music* [online]. Oxford: University Press, c 2003, 2007. Dostupné z: https://static.america.gov/uploads/sites/8/2016/05/American-Popular-Music_English_508.pdf, s. 61.

⁴³ CASH, Johnny – CARR, Patrick: *Johnny Cash: The Autobiography*. United States: Harper San Francisco, 1997.

správně dovést po kolejích domů. Opakováním těchto prvních řádků lze vyzorovat vliv country hudby, který se tímto znakem v 50. letech 20. století vyznačoval.⁴⁴

Přestože se píseň dostala na přední příčky v rozhlasových hitparádách, čelila i kritice ze stran publika z rádiového programu Grand Ole Opry. V tomto programu Cash poprvé vystoupil právě s písní „*Hey, Porter!*“. Publikum z písně nadšené nebylo, což Cashe zaskočilo, protože takovou reakci neočekával. S negativními ohlasy Cashovi pomohl jeden ze členů skupiny Blue Grass Boys, Earl Scruggs, který nebyl jediným pomocníkem v začátcích Cashovy hudební kariéry. Po nevydařeném vystoupení v rádiovém programu se Cashovi ozval také Ernest Tubb se slovy: „*Yes, you do. We need people like you here*“,⁴⁵ a tak byl Cash povzbuzen a přijat mezi countryové hvězdy té doby.⁴⁶

K dalšímu vlivnému přínosu do začátků Cashovy hudební tvorby přispěla slavná countryová skupina Carter Family. Skupina ovlivnila hudební směr Cashe natolik, že během svých koncertů oslovil její hlavní interpretku Maybelle Carter, aby se přidala se svými třemi dcerami (Helen, Anita a June) ke skupině Johnnyho Cashe a The Tennessee Three. Spojením těchto dvou skupin vznikla show, která bavila fanoušky country hudby po celých Spojených státech amerických. V autobiografii Cash píše: „*...I grew up on Mother Maybelle's singing, and having her in my show was a powerful confirmation and continuation of the music I loved best. It kept me carrying on the traditions I come from, keeping the circle unbroken, and that has always been very important to me, and rewarding. Then, too, of course, I got to sing with the great Anita Carter not just once or twice or now and again in my career ...*“.⁴⁷ Pro Cashe bylo nesmírnou ctí, že Maybelle Carter s dcerami vystupovala na pódiiích ve společnosti jeho skupiny. Po skončení společné show zůstala se skupinou pouze June Carterová. Nejvíce se její hudební vliv projevil v prvním společném duetu „*Jackson*“, ale také v písni „*Ring of Fire*“.⁴⁸

V únoru roku 1967 vyšel energický singl s názvem „*Jackson*“, jenž se během několika týdnů dostal v countryových hitparádách na přední příčky. Posluchače zaujala textová složka písně, kterou oba interpreti zpívali s takovým zápalem, že se stala jakýmsi

⁴⁴ CASH, Johnny – CARR, Patrick: *Johnny Cash: The Autobiography*. United States: Harper San Francisco, 1997.

⁴⁵ Tamtéž. V překladu: „*Víš, my tady potřebujeme člověka, jako jsi ty*“

⁴⁶ Tamtéž.

⁴⁷ Tamtéž. V překladu: „*... Vyrostl jsem na zpěvu matky Maybelee a to, že jsem ji měl ve své show, pro mě bylo silným potvrzením a pokračováním hudby, kterou jsem nejvíce miloval. Udržovalo mě to v tradicích, ze kterých pocházím a také kruh, jenž byl pro mě velmi důležitý. Pak jsem také zpíval se skvělou Anitou Carterovou, ne jednou nebo dvakrát, i teď znovu v mé kariéře.*“.

⁴⁸ Tamtéž.

symbolem jejich budoucí lásky. Právě barva hlasu June Carterové ozvláštnila píseň natolik, že se zařadila mezi nehranější písně na vystoupeních Johnnyho Cashe.⁴⁹

Následně si Cash „přivlastnil“ píseň s názvem „*Ring Of Fire*“⁵⁰. Původními autory byli June Carter Cashová (inspirovalo jí bláznivé zamilování do Cashe) a Merle Kilgore⁵¹. June Carter Cashová píseň chtěla nejdříve věnovat své sestře Anitě. Když ji Cash poprvé uslyšel, byl rozhodnutý píseň okamžitě nahrát. Cash musel ale několik měsíců počkat, protože Anita měla i podobně vydanou píseň „*Love's Burning Ring Of Fire*“. Mezitím Cash přemýšlel nad melodií, o které se mu dokonce zdál sen: „*Zdalo se mi, že jsem vešel na pódium s The Tennesse Three. Bylo to v nějakém amfiteátru přeplněném více než dvanácti tisíci lidmi. Stál jsem uprostřed pódia a užíval si aplaus, a v tom se po mé pravici objevili dva trumpetisté a spustili „Ring Of Fire“.*“⁵² Právě trumpety dodaly písni ten správný nádech. V té době se s dechovými nástroji tolik npracovalo, což se nelíbilo producentům z Columbia Records. Cash se obrátil na svého starého přítele a vydavatele Jacka Clementa, kterému se nápad s trumpetami zamlouval. Nejenže trumpety tvořily klíčový bod písně, ale dokázaly zastínit Cashův hlas, který nebyl kvůli užívání drog v dobré kondici. Díky tomu, že se Cash nebál experimentovat a zasadit do své písně právě tento nástroj, vytvořil jednoduchou a chytlavou melodii, která se zapsala do povědomí hudebního světa. Zároveň v té době Cash prožíval hudební krizi, a tak se mu nový hit s neobvyklou fanfárou trumpet náramně hodil.⁵³ Přes všechny obtíže, které ho při nahrávání potkaly, se píseň nakonec dostala na první místo v countryových hitparádách, kde vydržela několik týdnů. S přispěním inspirace June Carter Cashové byla tato píseň pro budoucí hudební tvorbu a kariéru Johnnyho Cashe velmi důležitá.⁵⁴

⁴⁹ MILLER, Stephen: *Johnny Cash, The life of an American Icon*. Praha: Volvox Globator, 2010, s. 219.

⁵⁰ Původní název písně zněl „*Love's Fiery Ring*“.

⁵¹ Zpěvák, písničkář a před svou smrtí také manažer Hanka Williamse. S J. Cashem byli dobří kamarádi (poprvé se setkali koncem 50. let).

⁵² Tamtéž, s. 169.

⁵³ Často nahrával pod vlivem drog a jeho hlas zněl falešně.

⁵⁴ Tamtéž, s. 168-170.

2. Johnny Ray Cash⁵⁵

2.1. Historie kořenů Cashovy rodiny

Kořeny Johnnyho Raye Cashe a jeho rodiny sahají již do poloviny 12. století. První zmínky, jež popisuje Cash ve své autobiografii, se objevují za vlády královny Ady (potomek skotského krále Duffa – Dub mac Maíl Coluim). Dřívější příjmení Caesh se během emigrací v 16. a 17. století změnilo na CASH, která byla způsobena změnou výslovností. Prvním zaznamenaným potomkem rodiny Cashů byl William (námořník – kapitán lodi Good Intent), jehož potomci se přistěhovali na počátku 17. století do Westmoreland County (Virginie). Cashův pradědeček Rueben Cash, který se narodil v Georgii, bojoval za Konfederaci, a přestože tuto Občanskou válku přežil, musel opustit vojáky vypálenou Georgii. Rodina se přesunula dál na západ (až na druhou stranu řeky Mississippi) do Arkansasu. Ruebenův syn a Cashův dědeček farmář William Henry Cash žil v Toledu (Arkansas). Měl velmi početnou rodinu (12 dětí – mezi nimi Cashův otec), o kterou se dokázal i za těžkých podmínek vždy postarat. Po smrti Williama doma zůstal pouze jeho nejmladší syn – Ray (otec Cashe), který o tři roky později narukoval do armády. 18. srpna roku 1920 si vzal za manželku Cariie Riversovou, s kterou měl celkem sedm dětí, mezi nimiž byl i Johnny Ray Cash.⁵⁶

2.2. Dětství a mládí J. R. Cashe

Životní cesta J. R. Cashe začíná 26. února roku 1932 v Arkansasu. Zde se narodil Rayi a Cariie Cashovým, jako čtvrté dítě. Jako jedni z mála byli vybráni a dostali možnost osídlit území Dyessu. Projekt,⁵⁷ který měl na starosti nově zvolený prezident Franklin Delano Roosevelt měl za cíl zlepšit ekonomickou situaci v USA po Velké hospodářské krizi. Do programu se přihlásil Ray Cash, který se o něm dozvěděl čirou náhodou z rádia.⁵⁸ Přes dlouhé vyřizování a všelijaké nepříjemnosti, byl vybrán k pohovoru.⁵⁹ Nakonec se na Raye „usmálo štěstí“, a tak se 23. března roku 1935 vydal se svou ženou a dětmi do Dyessu. Cashův vztah k hudbě lze vypočítat právě z této cesty, při které jim matka zpívala píseň

⁵⁵ Iniciály J. R. dostal při narození – rodiče se nedokázali shodnout na jménu. (V té době bylo toto pojmenování na jihu neobvyklé, dalo by se říct i neslýchané). Otec mu také často oslovoval Shoo-Doo.

⁵⁶ CASH, Johnny – CARR, Patrick: *Johnny Cash: The Autobiography*. United States: Harper San Francisco, 1997.

⁵⁷ Tzv. New Deal (1933 – 1938).

⁵⁸ v době krize si mnoho lidí rádiové přijímače nemohli dovolit.

⁵⁹ Pohovor měl za cíl zjistit, zda je rodina Cashů spolehlivá, pracovitá a dokáže se o půdu dobře postarat.

„*Would You Give In Exchange For Your Soul*“. Cash také ve své autobiografii vzpomíná, jak se svou matkou zpívali píseň „*I Am Bound For The Promised Land*“,⁶⁰ jež je charakteristická svými náboženskými prvky.⁶¹

Rodina dostala od programu dům, 20 akrů půdy, stodolu a dvě hospodářská zvířata (krávu a mezka). Přidělené území (dům, stodola, půda a zvířata) Rayovi oficiálně nepatřilo.⁶² V první fázi se otec společně se svými dětmi snažil (nejvíce s nejstarším synem Royem) připravit půdu k pěstování bavlny, kterou poté prodával. Z jejího zisku tak rodina hospodařila a mohla si dovolit život na lepší úrovni.⁶³

Ve svých čtyřech letech Cash pomáhal rodině na poli (nosil jim jídlo a pití). Při této příležitosti s nimi často zůstával, držel se matky a poslouchal ji, když mu zpívala gospelové písně. Našly se tedy i chvíle, kdy si Cash v rádiu pustil známé country hvězdy a jejich hity. Prvním z nich byl Jimmie Rodgers a píseň „*Hobo Bill's Last Ride*“,⁶⁴ do které se Cash okamžitě zamiloval. Přes rozhlasové přijímače se seznámil s hudebními interprety a žánry, jejichž vlivy se promítly v jeho pozdější hudební kariéře.⁶⁵

V roce 1937 musela Cashova rodina z Dyessu odjet. Řeka Mississippi se rozvodnila a začala zaplavovat farmy. Všichni kromě Raye a Roye odjeli do Kingslandu k příbuzným. Nakonec museli opustit svou půdu i oni, jelikož se voda přehnala přes všechny místní domy a polnosti. Po dvou měsících se rodina vrátila zpátky a čekala je znovu stejná práce jako na začátku.⁶⁶ Tato událost se Cashovi zaryla do mysli tak, že v pozdějších letech o ní napsal píseň „*Five Feet High and Rising*“ z alba „*Songs of Our Soil*“ z roku 1959.⁶⁷

Jednou z nejdůležitějších aspektů rodinného života Cashů byla víra. V té byl Cash vychováván již od dětských let. Matka se snažila, aby se její děti naučily modlit a milovat Boha celým svým srdcem. Proto s nimi každou středu a neděli chodila do kostela, kde Cashe nejvíce uchvátila hudba. Právě na tomto místě Cash začal přemýšlet nad svým budoucím životem. Ovšem největší vliv na Cashe měl jeho bratr Jack, který byl velice inteligentní, a rodiče v něm viděli obrovský potenciál, protože se chtěl stát knězem. Často spolu poslouchali rádio a hádali písně. Pokaždé byl vítězem starší Jack, který v hudbě vyznal

⁶⁰ V překladu zní obě písně: Za co bys zaprodal svou duši, Mírím do zaslíbené země.

⁶¹ MILLER, Stephen: *Johnny Cash, The life of an American Icon*. Praha: Volvox Globator, 2010, s. 23-33

⁶² Za prodávání bavlny a jiných zemědělských produktů si vydělal značné množství peněz, za které později vše odkoupil (8. února roku 1938).

⁶³ Tamtéž.

⁶⁴ Připomínala mu těžkou a úzkostnou cestu z Kingslandu do Dyessu.

⁶⁵ HILBURN, Robert: *Johnny Cash The life*, Praha: Volvox Globator, 2016, s. 11-19.

⁶⁶ Ray s Royem se snažili vše nachystat, aby nedošlo k velkým škodám. Přesto všude zůstalo bahno, které museli z půdy dostat.

⁶⁷ Tamtéž.

stejně dobře jako J. Cash. Jack se snažil svého bratra nabádat k poslušnosti, ale J. Cash byl rozeným rebellem. V pouhých deseti letech J. Cash poprvé vyzkoušel cigaretu (otec nechával nedopalky, které J. Cash vždy dokouřil). Zde můžeme vyčíst první kontakt J. Cashe s návykovou látkou, která mohla být jednou z příčin jeho pozdější drogové závislosti.⁶⁸

Událost, která ovlivnila Cashovu hudební život a kariéru, byla Jackova smrt. K osudné příhodě došlo 13. května roku 1944, kdy měl J. Cash v plánu zajít na ryby. J. Cash prosil svého bratra Jacka, aby s ním šel také, ten však musel jít vypomoci do výrobní kůly. Jack musel pracovat, protože se snažil pomáhat rodině, která se zmítala ve finančních problémech. Při řezání dřeva se dostal do pily suk, jenž zapříčinil pád Jacka přímo na kotouč ostří, které se mu zarylo do břicha.⁶⁹ J. Cash se o tragédii dozvěděl poté, když u rybníka zastavil otec a sdělil mu, co se Jackovi přihodilo. Nedřívě si doktoři mysleli, že by se Jack z těžkých zranění mohl dostat, ale nakonec se jeho stav kvůli těžkému poranění zhoršil. Druhý den ráno Jack zemřel. Cash ve své autobiografii píše: „*After Jack's death I felt like I'd died, too. I just didn't feel alive.*“⁷⁰ Se smrtí svého bratra Jacka se J. Cash nedokázal smířit, dokonce i jeho otec mu v opilém stavu řekl: „*Škoda žes to místo Jacka nebyl ty.*“⁷¹ O šestadvacet let později vydal Cash album s názvem „*Songs of Johnny Cash*“, které J. Cash věnoval posmrtně bratru Jackovi.⁷²

Po smrti svého bratra žil Cash nadále se svou rodinou v Dyessu. V osmnácti letech byl vybrán k výcviku⁷³ v Lacklandu, který měl muže připravit na blížící se válku v Koreji. Několik týdnů J. Cash sloužil u letectva, kde se mu zalíbilo, a tak si ho armáda díky dobrým výsledkům nakonec vybrala mezi letce. Po návratu ze cvičení se Cash rozloučil se svou rodinou a odjel do Keesleru v Biloxi v Mississippi. Zde J. Cash odposlouchával přes rádia šifrované signály a tajné zprávy, učil se Morseovu abecedu, díky které mohl zaznamenat tajné informace. Po absolvování velmi úspěšného výcviku se Cash vydal zpátky do San Antonia⁷⁴, kde se setkal se svou první manželkou jménem Vivian Liberto. I když jejich seznamování trvalo necelý týden, Cash se okamžitě zamiloval a věřil, že si ji po tři a půl

⁶⁸ Tamtéž.

⁶⁹ V jiných výpovědích Johnny uvádí, že nešlo o nehodu, ale o vraždu (někdo ho na pilu shodil). Pád na ostří Jackovi způsobil zranění důležitých orgánů.

⁷⁰ CASH, Johnny – CARR, Patrick: *Johnny Cash: The Autobiography*. United States: Harper San Francisco, 1997.

V překladu: „*Po Jackovi smrti jsem se cítil, jako bych umřel s ním. Necítil jsem se živý.*“.

⁷¹ HILBURN, Robert: *Johnny Cash The life*, Praha: Volvox Globator, 2016, s. 23.

⁷² Tamtéž, s. 15-23.

⁷³ Výcvik měl trvat třináct týdnů, ale poté byl zkrácen na sedm, kvůli nadcházející válce v Koreji.

⁷⁴ Působil na letecké základně, která se nacházela v Brooksu (Lackland).

roční služby u letectva, vezme za manželku. Toto shledání Cashe natolik ovlivnilo, že během své služby skládal zamilované písně a psával milostné dopisy. Vivian Liberto dostávala Cashovy dopisy pravidelně a rok před Cashovou smrtí o nich vydala kniha.⁷⁵ Kniha byla pojmenována stejně, jako první Cashova věnovaná píseň Vivian Liberto – „*I Walk The Line*“. Po návratu z letectva byli 7. srpna roku 1954 s Vivian Liberto oddáni. Usadili se v Memphisu, kde započala Cashova hudební kariéra.⁷⁶

2.3. Country interpreti a jejich vliv na začátek hudební kariéry J. Cashe

Již z kapitoly 1.4 – Vliv country hudby a countryových interpretů na Cashovu tvorbu se dozvídáme, že první Cashovou nahrávkou byla „*Hey, Porter!*“. Ta byla zejména ovlivněna poslechem písní Jimmieho Rodgerse a Carter Family z dětských let. Cash tuto píseň napsal při pobytu v Německu a po usazení v Memphisu ji se svými spoluhráči Lutherem Perkinsem a Marshalllem Grantem⁷⁷ ve volném čase trénoval. I když byl Luther Perkins samouk, na kytaru uměl hrát celkem solidně. Marshall Grant byl na tom podobně. Nakonec se všichni tři domluvili, že Luther Perkins bude hrát na elektrickou kytaru, Marshall Grant na kontrabas a Cashovi případně kytara.⁷⁸

První možnost, kdy se mohl Cash se svou vznikající skupinou zviditelnit, nadešla v roce 1955. Odhodlaný J. Cash zavolal do nově vznikajícího nahrávajícího studia Sun Records, které řídil Sam Phillips, že by chtěl nahrát nějaké gospelové písně. Phillips byl ale uchvácený Elvisem Presleym a jeho prvním hitem „*That's All Right, Mama*“,⁷⁹ a tak Cashe po telefonu odmítl. Druhý den ráno přišel Cash ke studiu, aby se se S. Phillipsem setkal osobně. Nakonec byl Cash Phillipsem vyzván, aby ze svého repertoáru zahrál některé své písně. Prvními písněmi, které Cash předvedl, byly „*I Was There When It Happened*“, „*It Don't Hurt Anymore*“ a „*Belshazzar*“. Dále Cash zazpíval známé písně Jimmieho Rodgerse a Carter Family. S těmito písněmi Phillips spokojený nebyl, a tak se Cashe zeptal, zda nemá ještě jinou píseň. Následně Cash zahrál píseň „*Hey, Porter!*“, která na Phillipse udělala takový dojem, že Cashovi okamžitě řekl: „*Come back tomorrow with those guys you've been*

⁷⁵ CASH, Vivian – SHARPSTEEN, Ann: *I walked the line: můj život s Johnnym*. 1. vyd. Praha: Levné knihy, 2008.

⁷⁶ HILBURN, Robert: *Johnny Cash The life*, Praha: Volvox Globator, 2016, s. 33-43.

⁷⁷ J. C. se s L. Perkinsem a M. Grantem poznal skrz svého staršího bratra Roye C., který s nimi pracoval v autoservisu.

⁷⁸ MILLER, Stephen: *Johnny Cash, The life of an American Icon*. Praha: Volvox Globator, 2010, s. 76-77.

⁷⁹ Sam Phillips tento první singl vydal.

making the music with, and we'll put that song down.“.⁸⁰ Následujícího dne byl Cash i se svými spoluhráči ve studiu a snažili se nahrát singl, který podle Phillipse měl být hitem v rozhlasových hitparádách. O pár týdnů později se Cash ozval Phillipsovi znovu, že má pro něho další píseň s názvem „*Cry! Cry! Cry!*“. Tato píseň se nahrávala celkově pětatřicetkrát, protože Luther nezvládal kytarové sólo. Přes všechny nezdary se nahrála píseň, která se dostala na přední místa v hitparádách po celých Spojených státech amerických. Cashovy písně vynikaly zvukem „bum-čika-bum“ – byl založený na tónu, který se zadržel, posléze se přejely struny rukou a zahrál se následující tón. Díky tomuto specifickému rytmu, vyznačující se jako příznávkový doprovod s rytmickými ozdobami, se písně Johnnyho Cashe a The Tennessee Two, staly populárními.⁸¹

Nejvíce se v začátcích Cashovy hudební tvorby proslavila píseň s názvem „*I Walk The Line*“, kterou Cash věnoval své první manželce Vivian Liberto. Její melodie a text zapůsobila na posluchače v takové míře, že se píseň stala později Cashovou poznávací znělkou. Píseň obsadila dokonce devatenácté místo v amerických populárních hitparádách, kde se country hudba hrála jen zřídka. Pro Cashe a jeho skupinu znamenalo toto umístění obrovský úspěch, díky kterému začali vystupovat na více vystoupeních. Během cest se Cash seznámil s řadou osobností, mezi nimiž byli například Jim Reeves, Roy Orbison a Faron Young.⁸², jejichž vliv se promítl nejen v pozdější Cashově hudební kariéře, ale i na způsobu prezentace vlastní tvorby a sebe sama pod vlivem návykových látek.⁸³

2.4. Příčiny vedoucí k závislosti J. Cashe na návykových látkách

Biografie Roberta Hilburna *Johnny Cash The life*⁸⁴ a Stephena Millera *Johnny Cash, The life of an American Icon*⁸⁵ zmiňují několik příčin, které stály za vznikající Cashovou závislostí na návykových látkách. Cashův otec byl silným kuřákem a svou závislost před svými dětmi neskrýval. Často nechával cigaretové nedopalky, které Cashe lákaly, a tak se do kontaktu s první cigaretou dostává již v dětských letech. Tato událost

⁸⁰ V překladu: „*Přijď zítra i se svými spoluhráči a tu píseň nahrajeme.*“

CASH, Johnny – CARR, Patrick: *Johnny Cash: The Autobiography*. United States: Harper San Francisco, 1997.

V překladu: „*Vraťte se zítra zpět, nahrajeme tuto píseň a vypustíme ji.*“

⁸¹ Tamtéž.

⁸² Všichni tři byli slavní zpěváci a písničkáři.

⁸³ MILLER, Stephen: *Johnny Cash, The life of an American Icon*. Praha: Volvox Globator, 2010, s. 98-99.

⁸⁴ HILBURN, Robert: *Johnny Cash The life*, Praha: Volvox Globator, 2016.

⁸⁵ MILLER, Stephen: *Johnny Cash, The life of an American Icon*. Praha: Volvox Globator, 2010.

a pozdější vznikající cigaretová závislost se u Cashe projevila až v 50. letech 20. století, kdy byly cigarety zcela moderní.⁸⁶

Jedním z dalších důvodů, jenž stál za začátkem užívání drog, byl Cashův přechod k jiné nahrávací společnosti. Cash si všiml, že za prodej písní dostává od Phillipse pouze tři procenta z celkového prodeje, což u Columbia Records činilo o dvě procenta navíc. Zároveň u Columbia Records vystupovala řada známých osobností, které dokázali přitáhnout více posluchačů. Peníze v té době u Cashe nehrály tu nejzásadnější roli, spíše chtěl začít nahrávat gospelovou hudbu. Phillips Cashovi tuto možnost nemohl nabídnout, protože zastával názor, že gospelová hudba není dostatečně popularizující, aby oslovila větší masu lidí a vydělávala jejím poslechem. Naopak Columbia Records měla Cashovi zajistit nezávislost, díky níž mohl nahrávat hudbu z jakéhokoli hudebního žánru. Do této nahrávací společnosti se Cashe snažil dostat Don Law,⁸⁷ který s ním chtěl uzavřít kontrakt. Aniž by se Cash Phillipse zeptal, podepsal smlouvu s Columbia Records. Po dohodě s Donem Lawem a přechodu k nové nahrávací společnosti, přišel Cash do kontaktu s prvním amfetaminem.

Začátek Cashovy drogové závislosti byl zapříčiněn zvýšeným počtem náročných vystoupení během měsíce, který se podepisoval na Cashově energii a výdrži hlasového ústrojí. S prvním amfetaminem Cashe seznámil Gordon Terry, který vystupoval společně s Cashem na koncerty jako houslista. Cash se svěřil Terrymu, že bývá často unavený a nedokáže se plně soustředit při svých vystoupeních. Terry byl sám závislý a chtěl Cashovi pomoci, tak mu o prášcích pověděl. Po první dávce Cash zjistil, že prášky mají výborné účinky, a tak začal vyhledávat další lidi, kteří by mu potřebné množství prášků poskytli. Dokonce Cash volal svému doktorovi se slovy: „*Doktore, tady Johnny Cash. Mám před sebou dlouhé turné a budu muset docela dlouho řídit auto v noci. Potřeboval bych nějaké prášky na dietu, abych neusnul.*“⁸⁸ Lékař Cashovi předepsal prášky bez větších obtíží. Kvůli zvyšování dávek a snadnou dostupností amfetaminů, se u Cashe začala projevovat rostoucí závislost, která poznamenala nejen jeho hudební tvorbu, ale také se promítla v jeho zdravotních problémech.⁸⁹

Za zvyšováním příjmu prášků stála i náhlá zpráva o úmrtí dlouholetého přítele Johna Hortona, který zemřel při automobilové nehodě. Cash společně s Hortonem chodili rádi rybařit, prováděli svým blízkým „šprýmy“ a měli stejné náboženské smýšlení. Jediný rozdíl

⁸⁶ HILBURN, Robert: *Johnny Cash The life*, Praha: Volvox Globator, 2016, s. 11-19.

⁸⁷ Vedoucí hudební společnosti Columbia Records.

⁸⁸ HILBURN, Robert: *Johnny Cash The life*, Praha: Volvox Globator, 2016, s. 154.

⁸⁹ Tamtéž, s. 139-154.

mezi nimi byl ten, že Horton nebral prášky. I přes to spolu vycházeli a později i vytušili, že se Hortonovi něco zlého stane. Za několik měsíců, po smrti svého kamaráda, Cash řekl: „*Tři měsíce před jeho smrtí se mi o něm zdál sen. Jednou v noci jsem se probudil a řekl manželce, že se mi zdálo o tom, jak jdu na pohřeb Johnnyho Horotna.*“⁹⁰ Po tragédii se Cash uzavřel a příjem prášků zvyšoval. V té době Vivian Cash věděla o práscích a snažila se Cashovi pomoc. Bohužel popularita nabízela Cashovi větší peněžní možnosti, které se odrazily v jednodušší poptávce následné koupi amfetaminů. Navzdory účinkům prášků dokázal Cash dál skládat písně, které sklízely u posluchačů úspěch.⁹¹

V polovině 60. let 20. století byl definitivně rozhodnut rozvod mezi Cashem a jeho ženou Vivian, která nejenže nesouhlasila se životním stylem svého manžela, ale zároveň s jeho nabitou hudební kariérou, jež způsobila pozdější Cashovo odloučení od rodiny a neshody v manželském vztahu. I přes to, že o zrušení manželství Cash zažádal první, neunesl tíhu těžkého životního kroku, což následně vedlo k dalšímu užívání návykových látek. V biografii Roberta Hilburna Cash říká: „*Tohle je nejhorší den mého života.*“⁹²

Jedním z posledních důvodů, díky kterým nepřestával konzumovat drogy, byl Cashův vztah s June Carter Cash (Cashova druhá manželka),⁹³ která vystupovala společně s Cashem. June Carter Cash byla pozvána do Cashovy show i se svou matkou a sestrami. Nakonec zůstala ve skupině pouze June Caretr Cash, která vyplňovala hudební přestávky během Cashových koncertů. Navzájem si velmi rozuměli, protože jejich životní situace a styl v hudebním dění byl podobný. June Cashová potřebovala také prášky, které by jí dodaly potřebnou dávku energie, ale ve srovnání s Cashem nebylo poznat, že by June Cashová patřila také mezi countryové umělce, kteří podleli návykovým látkám v 50. a 60. letech 20. století. Celoživotní požívání prášků poznamenalo oba hudební interprety na pomalu se zhoršujícím zdravotním stavu, který přetrvával až do jejich smrti.⁹⁴

2.5. Dopad návykových látek na hudební život a tvorbu J. Cashe

Užívání návykových látek mělo dopad nejen na Cashův zdravotní stav, ale zároveň se projevilo i na negativním ohlasu ze stran milovníků jeho hudby a na skandálech při vystupování na hudebních pódii. Cash si uvědomoval, že amfetaminy způsobují stavy,

⁹⁰ MILLER, Stephen: *Johnny Cash, The life of an American Icon*. Praha: Volvox Globator, 2010, s. 133.

⁹¹ Tamtéž, s. 133-136.

⁹² HILBURN, Robert: *Johnny Cash The life*, Praha: Volvox Globator, 2016, s. 358-359.

⁹³ Jedna ze tří dcer Maybelle Carter. Od roku 1968 byla druhou manželkou J. C. a společně s ním vystupovala na jeho koncertech. Měli spolu jediného syna Johna Cartera Cashe.

⁹⁴ Tamtéž, 517-518.

kteře se projevily i násilným chováním, jenž si Cash vybíjel především na svých blízkých, ale jejich negativní účinek se projevil i nevhodným chováním při pobytu v hotelových pokojích. Přesto Cash nepřestal s příjmem drog, naopak množství stále zvyšoval. Drogy Cashovi dodávaly neutuchající energii, která mu během náročných a vytěžujících koncertů scházela. Ve své autobiografii Cash popisuje, proč nadále drogy užíval: „*The first and perhaps the worst thing about it was that every pill I took was an attempt to regain the wonderful, natural feeling of euphoria I experienced the first time, and therefore not a single one of them, not even one among the many thousands that slowly tore me away from my family and my God and myself, ever worked. It was never as great as the first time, no matter how hard I tried to make it so.*“⁹⁵ Následkem časté potřeby byl Cash donucen shánět si drogy u svého doktora nebo oslovit dealery. Na začátku 60. let 20. století byl zrušen neomezený předpis amfetaminů, díky kterému začal Cash více cestovat a snažil si opatřit drogy i v jiných zemích.⁹⁶

Právě s probíhajícím turné v Texasu se odehrála událost, která se podepsala na Cashově hudební kariéře. Po skončení koncertu v Dallasu, Cash odcestoval do El Pasa, kde měl více možností, jak získat větší množství návykových látek. Spojil se s taxikářem, který mu bez problému zařídil potřebnou dávku drog. Balíčky s prášky uložil do ozvučného otvoru akustické kytary. Ještě před odletem do Los Angeles zakoupil střeleckou zbraň, se kterou vstoupil na palubu letadla. Díky této chybě musel podstoupit kontrolu zavazadel, při které se našly schované pilulky v kufru od kytary. Cash byl policií zadržen a podstoupil výslech u soudu, jehož výsledkem byla kauce a omezený pohyb po Spojených státech amerických (díky právníkovi Woodrowi Wilsonovi Beanovi, nemusel J. Cash trávit několik měsíců ve věznicí v Kalifornii). Každopádně tento skandál znamenal potvrzení nedůvěryhodných zpráv o jeho závislosti na návykových látkách. Cashovi fanoušci si zvláštní změny chování při koncertech začali všimát, ale přímý důkaz až do tohoto skandálu neměli. I přes to, že byl Cash kvůli užívání drog médií kritizován, nepřestával být nadále hudebně činný a pokoušel se o ukončení své závislosti.⁹⁷

⁹⁵ CASH, Johnny – CARR, Patrick: *Johnny Cash: The Autobiography*. United States: Harper San Francisco, 1997.

V překladu: „*První a pravděpodobně nehorší věc na tom byla, že každá pilulka, kterou jsem si vzal, byla pokusem o znovudosažení nádherného, přirozeného pocitu euforie, který jsem zažil poprvé, a proto ani jedna z nich, ani jediná z mnoha tisíců, jež mě pomalu odtrhávaly od mé rodiny, Boha a sebe sama, nikdy nefungovala. Už nikdy to nebylo tak skvěle, jako poprvé, nehledě na to, jak moc jsem se o to snažil.*“

⁹⁶ Tamtéž.

⁹⁷ HILBURN, Robert: *Johnny Cash The life*, Praha: Volvox Globator, 2016, s. 313-316.

Zatím co se Cash dostal z nepříjemné situace u soudu, usoudil, že je na čase přestat užívat drogy. Cash začal pociťovat vedlejší účinky drog, které se projevily především na kvalitě jeho hlasového ústrojí. Drogy vysušovaly Cashovi hrdlo, které nedokázalo zazpívat potřebné tóny, spíše šlo o „skřehotání“ a nakonec nemohl zpívat vůbec. Často trpěl chronickou laryngitidou, která donutila Cashe, aby přerušil některá svá naplánovaná vystoupení. Příkladem bylo domluvené vystoupení s bratrem Royem Cashem v Dublinu. Cash byl pod vlivem prášků a zároveň prožíval hlasovou indispozici, která mu nedovolila naplánovaný koncert uskutečnit. Nakonec se po mnoha zrušených koncertech Cashova rodina rozhodla, že by měl Cash podstoupit několikadenní pobyt v protidrogové léčebně, která by mu pomohla se zbavit závislosti na drogách.⁹⁸

2.6. Významná alba a nahrávky vydané po skandálu v El Pasu

Necelé tři roky od obžaloby z nedovoleného převozu drog se Cash objevil ve státní věznici Folsom v Kalifornii. Zde vystoupil s písněmi „*I Still Miss Someone*“, „*Jackson*“ a „*Folsom Prison Blues*“.⁹⁹ Z celého koncertu vznikl živý záznam a album s názvem „*Johnny Cash At Folsom Prison*“, které vydrželo několik týdnů na předních příčkách countryových hitparád. Ještě před samotným zahájením se Cash představil místním vězňům se slovy: „*Hello, I'm Johnny Cash*“. Toto poznávací „heslo“ se stalo poté součástí začátků jeho vystoupení na hudebních pódii.¹⁰⁰

Krátce po živém koncertě ve Folsom dostal Cash nabídku, aby vystoupil ve věznici San Quentin. Přes to, že vězni byli oproti Folsomu ostře sledováni a hlídáni, dokázal Cash svými písněmi uvolnit tamější atmosféru. Poprvé zde zazněla píseň „*A Boy Named Sue*“, jejímž původním autorem byl Shel Silverstein. Následně Cash zazpíval proslulou píseň „*I Walk The Line*“, „*Starkville City Jail*“ a „*San Quentin*“, kterou složil pár minut před samotným vystoupením. Na tuto chvíli Cash ve své autobiografii vzpomíná: „*The lyrics were so new to me that I had to sing them off a sheet on a music stand, but they were exactly right for the moment. They lightened the mood in what was otherwise a very heavy show. In fact, the laughter just about tore the roof off.*“.¹⁰¹ Stejně jako u živého záznamu z Folsomu

⁹⁸ CASH, Johnny – CARR, Patrick: *Johnny Cash: The Autobiography*. United States: Harper San Francisco, 1997.

⁹⁹ J. C. tento singl nahrál již roku 1957 v Sun Records.

¹⁰⁰ MILLER, Stephen: *Johnny Cash, The life of an American Icon*. Praha: Volvox Globator, 2010, s. 231-234.

¹⁰¹ CASH, Johnny – CARR, Patrick: *Johnny Cash: The Autobiography*. United States: Harper San Francisco, 1997. V překladu: „*Text byl pro mě tak nový, že jsem ho musel zpívat z papíru na stojanu, ale byl to přesně ten pravý pro daný okamžik. Odlehčil náladu v jinak velmi náročné show. Ve skutečnosti ten smích malém urval střechu.*“.

byl koncert v San Quentin nahráván, a v roce 1969 vyšlo album „*Johnny Cash At San Quentin*“. Album bylo obzvlášť zdařilé, protože pokračovalo ve sběru předních pozic v rozhlasových žebříčcích jako „*At Folsom Prison*“.¹⁰²

Ke konci 60. let 20. století opustil Cashe producent Don Law a novým se stal Don Johnson. Díky němu se Cashovi naskytla možnost nahrát některé ze svých písní ve spolupráci s Bobem Dylanem. Společně nazpívali písně „*One Too Many Mornings*“ a „*Girls From the North Country*“ od B. Dylana a z Cashovy tvorby zazněly písně „*Big River*“, „*I Still Someone*“ a „*Understand Your Man*“.¹⁰³ Konečné album nakonec Don Johnson vydat nemohl, protože některé z písní obsahovaly chyby a komentáře během natáčení. Vydaná byla pouze píseň „*Girl from the North Country*“, která se stala později součástí Dylanova alba „*Nashville Skyline*“. Každopádně toto spojení dvou hudebních hvězd znamenalo pro Dylana přechod k odlišnému hudebnímu stylu – country. Po spolupráci s Dylanem se Cash uchýlil ke gospelové tvorbě, kterou chtěl začít vydávat.¹⁰⁴

2.7. Vliv gospelové hudby na život a tvorbu J. Cashe

Jedním z prvních vlivů, který nasměroval Cashovu tvorbu k vydávání alb a písní, byla výchova v náboženské víře jeho matky, jež je zmíněna v podkapitole 2.2 – Dětství a mládí J. R. Cashe. Gospelová hudba byla pro Cashe velmi důležitá. Nacházel v ní během svých bojů se závislostí cestu, která mu měla pomoci skoncovat s konzumací drog. Také při svých vystoupeních často hrával písně z tohoto hudebního žánru. Posluchači Cashe za duchovní písně nijak neodsuzovali, naopak gospelovou tvorbu pokládali za součást Cashovy prezentace v hudebním světě.¹⁰⁵

Stejně jako se promítl vliv country hudby a jejich předních interpretů do začátků Cashovy hudební kariéry, tak i gospelová hudba byla součástí repertoáru, se kterým se představil Samu Phillipsovi roku 1955. Ve studiu Sun Records Cash zahrál píseň „*Belshazzar*“, která byla jednou z prvních písní napsaných při vojenské službě v Německu. Cash doufal, že s tímto singlem u Phillipse uspěje, ale ten neměl zájem vydávat gospelové nahrávky. I proto spolupráce mezi hudebním producentem a Cashem nevydržela dlouho. Cash potřeboval vydávat gospelovou tvorbu, ale Phillips neviděl lehkost v prodeji

¹⁰² MILLER, Stephen: *Johnny Cash, The life of an American Icon*. Praha: Volvox Globator, 2010, s. 251-257.

¹⁰³ J. C. melodii písně převzal od B. Dylana.

¹⁰⁴ Tamtéž, s. 349-350, s. 390-392.

¹⁰⁵ HILBURN, Robert: *Johnny Cash The life*, Praha: Volvox Globator, 2016.

a výsledný výdělek těchto písní. Následkem byl Cashův odchod k nahrávající společnosti Columbia Records v 60. letech 20. století, která Cashovi nabídla nejen vyšší podíl z celkového prodeje, ale také neomezené nahrávání gospelových písní.¹⁰⁶

Po přestupu k nové hudební společnosti, se Cash seznámil s doživotním přítelem a duchovním rádcem Billym Grahamem. Vlivem přátelství založené na duchu víry, se Cashova tvorba ubírala směrem k nahrávání gospelových písní, ze kterého vzešlo album s názvem „*Gospel Road*“. Nejenže Cash považoval album za jedno z nejpovedenějších z gospelové tvorby, ale posloužilo jako hudební podklad k dokumentárnímu filmu o Ježíši Kristu („*The Gospel Road*“). Film byl financován pouze Cashem, který na něm pracoval celé tři roky. Ve filmu Cash zachytil historická místa spojená se životem Ježíše Krista a do pozadí použil písně z alba „*Gospel Road*“. Právě s ním Cash později podnikl turné, které čelilo nejen pozitivnímu ohlasu, ale i kritice ze stran publika kvůli silné náboženské orientaci. Přes všechny kladné i záporné recenze vytvořily tyto písně gospelové album, které si Cash nejvíce cenil.¹⁰⁷

2.8. Návrat J. Cashe mezi hudební hvězdy ke konci své hudební kariéry

V polovině 80. let prodej Cashových písní klesal. Stále získával řadu ocenění, ale vše nasvědčovalo tomu, že poptávka po countryové hudbě pomalu mizí. Přesto nadále Cash psal a nahrával nová alba, o něž měli zájem především jeho věrní fanoušci. Také byl Cash osloven životem apoštola Pavla, o kterém napsal novelu s názvem *Man In White*. S životem sv. Pavla se často ve své knize ztotožňuje, protože Cashovi připomněl některé jeho životní cesty. Během své práce Cash prodělal zdravotní problémy, které byly způsobené hlavně dřívějším užíváním prášků, a tak kniha zůstala nějaký čas rozpracovaná. Po dokončení ji Cash věnoval otci, který zemřel po boji s těžkou nemocí v roce 1985.¹⁰⁸

Od roku 1968, kdy zemřel Cashův spoluhráč, Luther Perkins, se skupina výrazně proměnila. Po smrti svého přítele Cash sháněl rychlou náhradu. Místo nakonec zastal Carl Perkins, který ovšem Lutherovu hru na kytaru nedokázal napodobit. V té době byl Cash ve stavu, kdy své dávky drog stále zvyšoval, a aniž by si uvědomil své činy, způsobené pod vlivem drog, zpronevěřil M. Grantovi peníze. Ten na Cashe podal žalobu, která měla za následek pozdější odchod z kapely. Skupina se začátkem 80. let skládala z Boba

¹⁰⁶ MILLER, Stephen: *Johnny Cash, The life of an American Icon*. Praha: Volvox Globator, 2010, s. 522-527, s. 80-82.

¹⁰⁷ HILBURN, Robert: *Johnny Cash The life*, Praha: Volvox Globator, 2016, s. 462-464.

¹⁰⁸ MILLER, Stephen: *Johnny Cash, The life of an American Icon*. Praha: Volvox Globator, 2010, s. 389-401.

Woottona,¹⁰⁹ který se ke skupině přidal během koncertu ve městě Fayetteville, kde Cashovi chyběl Carl Perkins i Marshall Grant. Dále se ke skupině připojil W. S. „Fluke“ Holland na bicí, Jerry Hensley na kytaru, Earl Ball na klavír a Jack Hale s Bobem Levinem hráli na dechové nástroje. Vzhledem k obměnám došlo i ke změně jména, a tak z The Tennessee Three přejmenovala na skupinu: Johnny Cash & The Great Eighties Eight.¹¹⁰

V roce 1985 si Cash do svého vánočního pořadu pozval tři hosty, mezi nimiž byli Willie Nelson, Kris Kristoferson a Waylon Jennings. S nimi se dohodl, že vytvoří tzv. „příležitostní“ skupinu, která bude vystupovat pouze výjimečně. Nakonec se vytvořilo seskupení, které bylo pojmenováno The Highwaymen (country supergroup) a první deska, s názvem „*Rainbow*“, sklídila ohromný úspěch. Skupina fungovala do roku 1995, kdy se členové dohodli, že skupinu kvůli svým vlastním koncertům rozpustí. Pro J. Cashe skupina znamenala nejen návrat mezi hudební hvězdy té doby, ale zároveň se vrátil na přední místa countryové scény.¹¹¹

Na návratu do Cashova hudebního světa se podílel také hudební producent Rick Rubin. S ním se Cash setkal v roce 1993, kdy ho Rick Rubin kontaktoval s nabídkou společné spolupráce v nahrávacím studiu American Records. Pro Cashe byl tento krok klíčový. Začínal pociťovat ubývající energii a opakující se zdravotním problémem s hlasem, díky kterému se musel odebrat do ústraní, a zároveň mu Columbia Records vypověděla smlouvu. Přestože Cashe konec v nahrávacím studiu nečekal, nebyl smířený s odchodem do důchodu,¹¹² a tak byl, za příležitost být stále hudebně činný, vděčný. Rick Rubin byl zcela uchvácen repertoárem, který měl Cash ještě v záloze. Během několika dnů nahráli dostatek písní, které Cashe povzbudily k další tvorbě. Spolupráce s Rickem Rubinem nabízela Cashovi také možnost oslovení jiných hudebních interpretů. Spojil se s předními představiteli skupin Red Hot Chili Peppers a U2, s kterou nazpíval singl „*The Wanderer*“. Píseň je rytmicky a melodicky chytlavá a na výkonu Cashova zpěvu v sólové části nelze poznat projevující se problémy s hlasovým ústrojím. Po vydání této písně s Rickem Rubinem dále pracovali na Cashových písních, ze kterých vzešlo album s názvem „*American Recordings*“, jenž Cashovi dodalo sebevědomí a chuť skládat dál.¹¹³

¹⁰⁹ Dlouholetý hráč na kytaru a věrný fanoušek Luthera. Byl připravený zaskočit za chybějící kytaristy.

¹¹⁰ Tamtéž, s. 240-242, s. 364.

¹¹¹ Tamtéž, s. 390-394, s. 479.

¹¹² J. C. v biografii S. Millera říká: „*Ne ne ne ne ne. Umřel bych, kdybych šel do důchodu*“ MILLER, Stephen: *Johnny Cash, The life of an American Icon*. Praha: Volvox Globator, 2010, s. 512.

¹¹³ HILBURN, Robert: *Johnny Cash The life*, Praha: Volvox Globator, 2016, s. 605-612, 616-622.

Během práce na vydání nového alba přišel Rick Rubin s dalším návrhem, natočit píseň „*Hurt*“. Videoklip zachytil Cashe, který se snažil podat co nejlepší výkon, ale i tak nešlo přehlédnout, v jakém špatném zdravotním stavu se nacházel. Přes všechny bolesti a zhoršující se zdraví nazpíval píseň, která ovlivnila pozdější hudební interprety, jež její melodii použili pro podklad své tvorby. Krátce po vzniku videoklipu Cashe zasáhla zpráva o smrti jeho druhé manželky, June Cashové. Cash předpokládal, že dopad prášků se odrazí na jeho zdravotní stav dříve než u June Carterové. Ta podstoupila již druhou operaci srdce, která byla pro její tělo vysilující. June Cashová zemřela dne 15. května roku 2003, kdy byla odpojena od přístrojů. Cash po její smrti přestal nahrávat a tvořit nové písně. Smrt June Cashová nesl Cash těžce, jeho zdravotní stav se každým dnem zhoršoval.¹¹⁴

Necelých pět měsíců po smrti June Cashová zemřela hudební ikona countryové hudby, Johnny Cash. Navzdory svému životnímu stylu, který v období své kariéry provozoval, zemřel v pozhnaném věku 71 let. Cashův hudební materiál sčítá neskutečný počet nahrávek a alb, které během čtyřiceti let dokázal vydat. I když nastaly v jeho tvorbě i temné chvílky v podobě návykových látek, dokázal si udržet své publikum a ovlivnit tak další začínající interprety, kteří se nechali inspirovat nejen jeho hudebním životem, ale i tvorbou. Navždy tak zůstane pro celý hudební svět Johnny Cash znám jako countryová legenda.¹¹⁵

¹¹⁴ Tamtéž, s. 674-680, 684-686.

¹¹⁵ CASH, Johnny – CARR, Patrick: *Johnny Cash: The Autobiography*. United States: Harper San Francisco, 1997.

3. Hudebně-analytická sonda do tří písní Johnnyho Cashe

Tato část je zaměřena na hudebně-analytickou sondu do tří písní Johnnyho Cashe, díky nimž se proslavil, získal si obdiv a zařadil se do historie countryových hvězd. Vybrány byly tři z nejdůležitějších písní, které byly přelomové nejen v rámci Cashovy tvorby, ale také se staly inspirací pro další interprety.

- ***Hey, Porter!* (1955)** – vydalo nahrávací studio Sun Records (Sam Phillips)
- ***I Walk The Line* (1957)** – vydalo nahrávací studio Sun Records (Sam Phillips)
- ***Hurt* (2002)** – vydalo nahrávací studio American Records (Rick Rubin)

Rozbor se věnuje prvkům jak z melodického, harmonického, tak i z kinetického hlediska, které jsou ve vybraných třech písních obsaženy. Dále je v rozboru zahrnuta formální stránka písní, která je doplněna o výčet všech nástrojů figurujících v daných pasážích.

Ke všem třem písním jsou použity notové zápisy, které jsem pořídila na webových stránkách. Notový zápis k písni „*Hey, Porter!*“, jsem zakoupila na webové stránce Music Notes Room.¹¹⁶ K audiovizuálnímu rozboru mi pomohla nahrávka z kanálu YouTube.¹¹⁷ Notový zápis k písni „*I Walk The Line*“, jsem zakoupila na webové stránce Online Pianist¹¹⁸ a čerpala jsem z videoklipu z kanálu YouTube.¹¹⁹ K poslední písni „*Hurt*“ jsem použila noty z webové stránky Musescore.com¹²⁰ a nahrávku z webového serveru Youtube.¹²¹

3.1. „*Hey, Porter!*“

Tento singl nahrál J. Cash s Marshalllem Grantem a Lutherem Perkinsem ve studiu Sun Records v roce 1955. Skladba se stala prvním hraným hitem na všech rádiových

¹¹⁶ Music Notes Room [online]. [cit. 2021-05-03].

Dostupné z: https://musicnotesroom.com/sales/order/view/order_id/5829/

¹¹⁷ Hey Porter. *YouTube* [online]. [cit. 2021-05-03].

Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=jeJUaBC_rhc

¹¹⁸ Online Pianist. [online]. [cit. 2021-05-04]. Dostupné z: <https://www.onlinepianist.com/sheet-music/johnny-cash/i-walk-the-line>

¹¹⁹ I Walk the Line. *YouTube* [online]. [cit. 2021-05-04].

Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=J-6fW66IUY4>

¹²⁰ Hurt. *Musescore.com* [online]. [cit. 2021-05-04].

Dostupné z: <https://musescore.com/user/30898730/scores/5672425?fbclid=IwAR1oRzhubt2dqEr8SB4-UEhm3cn18hn07LVHedP1q6fyX5ERyDgYlJde-og>

¹²¹ Johnny Cash – Hurt (Official Music Video). *YouTube* [online]. [cit. 2021-05-04].

Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=8AHCfZTRGiI>

stanicích a znamenala pro začínající skupinu Johnny Cash a The Tennessee Three zařazení do hudebního světa a interprety té doby.

K této písni se váže také příběh jejího vzniku. J. Cash skladbu napsal již v Lansbergu v Německu, kde sloužil na vojenské základně. Spíše by se dalo říci, že to byla báseň, kterou napsal na kus papíru. Když začal hrát po práci s Marshalllem Grantem a Lutherem Perkinsnem, svou báseň jim vyzkoušel zazpívat. Píseň sklídila u spoluhráčů J. Cash pozitivní ohlas. Přesto podle Marshalla Granta chtěla „oživit“ (přidat jako podklad melodii, která by byla chytlavá), a tak Luther začal bušit do strun, z čehož nakonec vznikl charakteristický rytmus „bum-čika-bum“, vyznačující se jako příznávkový doprovod s rytmičnými ozdobami. O několik dní později se J. Cash vydal k Samu Phillipsovi a se svou nově vzniklou skupinou The Tennessee Two nahrál svůj první singl.¹²²

3.1.1. Forma písně

Délka písně je 2 minuty a 14 vteřin a je zapsána v tónině F dur ve čtyřčtvrt'ovém taktu alla breve. Můžeme ji rozdělit do několika částí. Začíná intrem, pak následují dvě sloky a mezihra na elektrickou kytaru, vyznačující se synkopickým rytmem a končící hybností v šestnáctinových hodnotách. Dále zaznívají další dvě sloky a po jejich skončení začíná

¹²² HILBURN, Robert: *Johnny Cash The life*, Praha: Volvox Globator, 2016, s. 81-83.

druhá mezihra, která je totožná k mezihře první. Po poslední sloce následuje outro. Tempo se po celou dobu písně nemění.

Vůbec nejdůležitějším aspektem každé písně je její text, melodická a harmonická stránka. V této písni J. Cash zpívá o naději, že se setká se svou milovanou Vivian Liberto, která na něj čekala několik let. Všechny své pocity, touhy a víru, která ho provázela již od dětských let, promítl právě v textu písně.¹²³ Melodie celé písně je velmi jednoduchá, jelikož je založena na opakování slok a meziher, které se nemění. Nejnižším tónem v písni je tón f a nejvyšším tónem je c². Melodie v průběhu sloky osciluje kolem tónu f¹, přizpůsobuje se harmonickým funkcím a postupně klesá až k tónu f.

Začátek písně tvoří tóny F a c, které se v basovém klíči střídají a na každý tón odpovídá sextakord (a, c¹, f¹) v houslovém klíči. Mezihra se skládá také z těchto tónů, které se navzájem střídají.

Celá píseň je tvořena z harmonických proměn, které jsou znázorněny v následující tabulce:

„Hey, Porter!“								
Takt	1-10	11	12	13-15	16-17	18	19	20
Akord	F	G ⁷	C ⁷	F	B ^b	F	C ⁷	F
Tonální průběh	T	II.	D	T	S	T	D	T

Tabulka č. 1: Tonální průběh „Hey, Porter!“

Píseň „Hey Porter“ ovlivnila řadu pozdějších hudebních interpretů, ale za zmínku stojí český countryový zpěvák Michal Tučný, který ve své písni „Prodavač“ využil známý charakteristický rytmus „bum-čika-bum“.

Další z písní, která nese čistý rytmus „bum-čika-bum“, je „3 Shades Of Black“ z roku 2008, jejímž interpretem je Shelton Hank Williams (Hank Williams III). Jeho dědečkem byl

¹²³ HILBURN, Robert: *Johnny Cash The life*, Praha: Volvox Globator, 2016, s. 58-60.

Hank Williams, který patří mezi neznámější countryové umělce, jehož písně poslouchal v dětství i Johnny Cash.

3.2. „I Walk The Line“

Tato píseň se nahrávala také v hudebním studiu Sun Records pod vedením Sama Phillipse a vyšla roku 1957. Během několika dní se dostala na přední příčky ráiových hitparád, hlavně díky svému textu, který byl pro posluchače chytlavý a smysluplný.¹²⁴

Příběh vzniku textu a hudebního podkladu je u této písně velmi zajímavý. Slova J. Cash napsal během svého turné v Texasu, kde se nechal zlákat hudební publicitou a fanynkami, což zapříčinilo, že byl své první ženě Vivian Cash nevěrný. Svě špatné svědomí, pocit viny a touhu po odpuštění promítl právě do slov v písni, kde líčí své manželce věrnou lásku. Historika, která se váže ke vzniku melodie, je v autobiografii J. Cashe popsána. Cash píše, že při působení u letectva v Lansbergu roku 1951, poslouchal své písničky nahrané na kazetě. Páska se sama od sebe neznámým způsobem přetočila a píseň začala hrát pozpátku. Akordy, které po přetočení pásky zazněly, použil J. Cash pro hudební základ melodie k písni „I Walk The Line“. O pět let později vyšel právě výše zmíněný singl, se kterým se J. Cash nejvíce proslavil.¹²⁵

3.2.1. Forma písně

¹²⁴ MILLER, Stephen: *Johnny Cash, The life of an American Icon*. Praha: Volvox Globator, 2010, s. 98.

¹²⁵ CASH, Johnny – CARR, Patrick: *Johnny Cash: The Autobiography*. United States: Harper San Francisco, 1997.

Outro

2:29-2:42

Pouze ak. kytara,
el. kytara,
kontrabas a bicí

Délka písně je 2 minuty a 42 vteřin. Je zapsána v tónině F dur ve čtyřčtvrt'ovém taktu alla breve. Píseň můžeme rozdělit do několika částí. Začíná intrem s ikonickou basovou figurou, která zároveň tvoří i mezihry a dohru, přičemž sloky a mezihry se symetricky střídají, nicméně při mezihrách pokaždé dochází k modulaci. Píseň začíná v tempu 64 bpm a přetrvává po celou dobu.

Z melodického hlediska se sloky stávají z jedné zpěvní linky. Ovšem tato melodie zaznívá při každé sloce v jiné tónině, neboť v mezihrách probíhají modulace, čímž se přirozeně mění i hlasová poloha, což přidává na rozmanitosti spektra barvy hlasu. Již po intru je slyšitelné brumendo, kterým si J. Cash pomyslně označí tóninu, ve které zahájí následující sloku. To samé platí i pro mezihry, kdy v partu kytary zazní vzestupný sekundový postup čtyř tónů, jehož cílový tón označí první stupeň následující tóniny.

Pro představu harmonické struktury si níže v tabulce rozebereme alespoň harmonický plán úvodu písně:

„I Walk The Line“ - intro									
Takt	1	1	2	3	4	4	4	4	5
Akord	F ⁶	F#dim ⁷	Gm ⁷	C ⁷	F	B ^b	F/A	Gm ⁷	F
Tonální průběh	T		II.	D	T	S	T	II.	T

Tabulka č. 2: Tonální průběh intra písně „I Walk The Line“.

Píseň „I Walk The Line“ se díky melodii v basové linii zapsala do historie hudebního country stylu jako unikátní, čímž se stala specifickou a signifikantní v oblasti daného žánru.

Tato píseň se stala ústředním motivem pro vznik filmu *Walk The Line*¹²⁶, který líčí Cashův život do roku 1968, kdy byl na vrcholu své hudební kariéry.

¹²⁶ *Walk The Line*. [DVD]. Režie: James Mangold. 20th Century Fox, 2005.

3.3. „Hurt“

V roce 2002 vydal J. Cash svou poslední píseň s názvem „Hurt“. Oproti předchozím dvěma písním k ní byl vydán i videoklip. Ten zachycuje poslední chvíle J. Cash, hrajícího a zpívajícího o bolesti.

Příběh, který se pojí s touto písní, je spjat s producentem Rickem Rubinem, kterého zaujala píseň „Hurt“ od Trenta Reznora, a tak ji zařadil na svůj playlist. Po poslechnutí byl J. Cash oslněn silou slov a rozhodl se okamžitě nahrávat, i když se v té době potýkal se zdravotními potížemi. Cashův zpěv se musel nahrávat po částech, protože proces komplikovaly Cashovy problémy s dýcháním. I přes všechny obtíže dokončil Rick Rubin společně s J. Cashem a nahrávací společností American Recordings, jak zvukový, tak i vizuální podklad k písni. Díky Rick Rubinovi a jeho nápadu s nahráním této písně, si J. Cash získal znovu pozornost médií a svých fanoušků.¹²⁷

3.3.1. Forma písně

Píseň trvá 3 minuty a 22 vteřin a je zapsána v tónině a moll ve čtyřčtvrtovém taktu. Můžeme ji rozdělit do následujících částí. Začíná intrem, následují sloka s prvním refrémem a mezihra, která je replikou předešlé instrumentálně obohacená o klavírní part. Po ní následuje druhá sloka, která taktéž instrumentálně graduje do druhého refrénu. V druhém

¹²⁷ HILBURN, Robert: *Johnny Cash The life*, Praha: Volvox Globator, 2016, s. 661-664.

refrénu píseň nabývá největšího zvuku, podmíněného kompletní instrumentací, a končí outrem, které je melodicky totožné s druhou částí druhé refrénu. Píseň začíná v tempu 80 bpm a přetrvává v něm po celou dobu.

Kdybychom se ponořili hlouběji do smyslu slov, která se v písni objevují, zjistili bychom, že J. Cash vzpomíná nejen na svou minulost, životní situace, ale že se obrací k Bohu a snaží se napravit všechny chyby, které za svůj pozemský pobyt spáchal. Proto také v písni oslovuje tzv. „přítele“, kterého J. Cash vnímá jako Ježíše, omlouvá se za své hříchy a doufá, že mu bude odpuštěno.

Píseň se skládá z několika harmonických proměn, které jsou znázorněny v následujících tabulkách:

„Hurt“ – intro a sloka						
Takt	1	2	2	3	4	4
Akord	a moll	C dur	d moll	a moll	C dur	d moll
Tonální průběh	T	III.	S	T	III.	S

Tabulka č. 3: Tonální průběh intra a sloky písně „Hurt“.

„Hurt“ – refrén				
Takt	22	23	24	25
Akord	a moll	F dur	C dur	G dur
Tonální průběh	T	VI.	III.	VII.

Tabulka č. 4: Tonální průběh refrénu písně „Hurt“.

Melodická podobnost s refrénem písně „Hurt“ je zřetelná například v písni „Breathe“ finské hardrockové kapely Santa Cruz, kde je podobná melodická linka využita ve slokách.¹²⁸ Dále je zřejmá podobnost u obou písní v instrumentaci a hybnosti v refrénech, které jsou vystavěny na stejném harmonickém postupu.

Na základě výše uvedených rozborů, lze tedy usoudit, že Cashova tvorba ovlivnila vývoj nejen v odvětví country hudby, ale zároveň se stala inspirací pro pozdější hudební interprety napříč žánry.

¹²⁸ Breathe. YouTube [online]. [cit. 2021-05-31].
Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=BOS5OVPgLOE>

Závěr

Johnny Cash a jeho tvorba mě zaujala již v dětství, kdy jsem poprvé zaslechla jeho poslední nahranou píseň „*Hurt*“. Právě tato píseň ve mně zanechala vzpomínku na jednoho z nejvýznamnějších countryových interpretů a dovedla mě k podrobnějšímu prozkoumání jeho hudebního života a tvorby.

Hlavním cílem bakalářské práce bylo popsat životní cestu a hudební tvorbu countryové legendy, Johnnyho Cashe. Zaměřila jsem se na přední hudební představitele country hudby, jejichž vliv se promítl na počátku Cashovy hudební kariéry. Od počátku to byl jednoznačně Jimmie Rodgers, jehož písně J. Cash použil i při prvním hraní v nahrávacím studiu Sun Records. Další hudební rozvoj získal J. Cash u Carter Family. Nejen že začal hrát převzaté písně od svých hudebních vzorů, ale v tomto období se proslavil i svými prvními hity, jako „*Hey, Porter!*“ a získal si tak své právem zasloužené místo mezi countryovými hvězdami.

Dalším důležitým vlivem a mezníkem v Cashově životě bylo jeho dětství. Právě zde se totiž formovala jeho povaha rebelství, vztah k návykovým látkám, a především i víra v Boha. Víru a zpěv Johnovi předávala nejvíce jeho matka. Nejvíce blízký mu však byl jeho bratr Jack, jehož tragická smrt se promítla i do jeho tvorby, a to v albu „*Songs of Johnny Cash*“.

Následně jsem se podrobněji věnovala příčinám a důsledkům konzumace drog na Cashovu tvorbu a chtěla jsem najít odpověď na to, proč J. Cash nadále během své kariéry užíval návykové látky. I když se v dětství J. Cash dostal do kontaktu s cigaretami, které mohly mít za důsledek jeho další užívání návykových látek, rozhodně se nejedná o nejzásadnější moment, co se tohoto drogového období týče. Jeho závislost na prášcích a amfetaminu byla zapříčiněna odchodem k jiné nahrávací společnosti, a především ke zvyšujícím se nárokům jeho hudebního vystupování. Jeho kariéra byla na samém vrcholu a podpůrné látky byly pro něho lehce sehnatelné. Narušily však výrazně jeho osobní vztahy, a především i jeho zdravotní stav a hlasovou indispozici.

Po tomto nevládném období se však Cashova tvorba upřela směrem hudebního žánru zvaným gospel. Tato hudba v sobě skrývala mnoho poselství a víry, které J. Cash získal především od své matky. Gospel Cash ve své tvorbě podporoval už od svých hudebních

začátků. Stal se pro něho pomocníkem při drogové závislosti, a zároveň i žánrem, z něhož vyšlo album „*Gospel Road*“, kterého si osobně J. Cash nejvíce cenil.

V poslední části jsem rozebírala tři písně Johnnyho Cashe po melodické, harmonické a kinetické stránce. První zmíněná píseň „*Hey, Porter!*“ znamenala pro Cashe vstup mezi hudební countryové interprety a její chytlavý rytmus „bum-čika-bum“ byl inspirací pro pozdější hudební autory všech žánrů. Druhá rozebíraná píseň „*I Walk The Line*“ se díky obsahovému textu zapsala do historie countryové hudby. Díky své unikátní a originální melodii se stala jedinečnou v daném hudebním žánru. Poslední píseň „*Hurt*“ je po své melodické stránce velmi bohatá, a právě proto byl obsah její instrumentace inspirací pro další hudební umělce. Na základě mého rozboru¹²⁹ jsem došla k názoru, že Cashova tvorba byla zásadně důležitá pro další vývoj populární hudby, ale také se stala inspiračním zdrojem pro pozdější hudební interprety.

¹²⁹ Viz, str. 32-38.

Seznam použité literatury a zdrojů

Monografie:

CASH, Johnny – CARR, Patrick: *Johnny Cash: The Autobiography*. United States: Harper San Francisco, 1997.

CASH, Vivian – SHARPSTEEN, Ann: *I walked the line: můj život s Johnnym*. 1. vyd. Praha: Levné knihy, 2008.

DORŮŽKA, Lubomír: *Panoráma populární hudby 1918/1978 aneb Nevšední písničkáři všedních dní*. 1. vyd. Praha: Mladá fronta, 1981.

HILBURN, Robert: *Johnny Cash The life*, Praha: Volvox Globator, 2016.

HORÁKOVÁ, Marie: *Stručný přehled vybraných oblastí moderní populární hudby: minislovník - charakteristika - vývoj - profily*. Olomouc: Univerzita Palackého, 2008.

LORNELL, Kip: *Exploring American Folk Music: Ethnic, Grassroots, and Regional Traditions in the United States (American Made Music)*. Mississippi: University Press of Mississippi, 2012.

MALONE, Bill C. – LAIRD, Tracey E. W.: *Country music USA: 50th Anniversary edition*. Austin: University of Texas Press, 2018.

MILLER, Stephen: *Johnny Cash, The life of an American Icon*. Praha: Volvox Globator, 2010.

Internetové zdroje:

BAUER, Patricia. Country music. *Encyclopædia Britannica*, 2011. [online]. Dostupné z: <http://www.britannica.com/EBchecked/topic/140388/country-music>.

Breathe. YouTube [online]. [cit. 2021-05-31].
Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=BOS5OVPgLOE>

Hey Porter. YouTube [online]. [cit. 2021-05-03]. Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=jeJUaBC_rhc

Hurt. *Musescore.com* [online]. [cit. 2021-05-04]. Dostupné z: <https://musescore.com/user/30898730/scores/5672425?fbclid=IwAR1oRzhubt2dqEr8SB4-UEhm3cn18hn07LVHedP1q6fyX5ERyDgYLJde-og>

I Walk the Line. YouTube [online]. [cit. 2021-05-04]. Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=J-6fW66IUY4>

Johnny Cash – Hurt (Official Music Video). YouTube [online]. [cit. 2021-05-04].
Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=8AHCfZTRGiI>

Music Notes Room [online]. [cit. 2021-05-03]. Dostupné z: https://musicnotesroom.com/sales/order/view/order_id/5829/

OnlinePianist. [online]. [cit. 2021-05-04]. Dostupné z:
<https://www.onlinepianist.com/sheet-music/johnny-cash/i-walk-the-line>

STARR, Larry – WATERMAN, Christopher: *American popular music* [online]. Oxford: University Press, c2003, 2007. ISBN 978-0199859115.

Dostupné z: https://static.america.gov/uploads/sites/8/2016/05/American-Popular-Music_English_508.pdf.

Kvalifikační práce:

GALGONKOVÁ, Terezie. *Johnny Cash and American Popular Music*. Bakalářská práce. Ostrava: Ostravská univerzita, 2011.

HUJČÁK, Martin. *American country music of the second half of the twentieth century*. Diplomová práce. Olomouc: Univerzita Palackého, 2015.

MARKOVÁ, Tereza. *The Songs of Johnny Cash in Czech Translations*. Diplomová práce. Ostrava: Ostravská univerzita, 2019.

MUL, Michael. *Native Americans in the Life and Work of Johnny Cash*. Bakalářská práce. Ostrava: Ostravská univerzita, 2019.

ŘEZNÍK, Milan. *American Country and Folk songs and their Czech cover versions*. Bakalářská práce. Olomouc: Univerzita Palackého, 2019.

Filmový dokument:

Walk The Line. [DVD]. Režie: James Mangold. 20th Century Fox, 2005.

Přílohy

1) Notový zápis k písni „Hey, Porter!“¹³⁰

3. 5. 2021

Words and Music by JOHN R. CASH - HEY, PORTER

HEY, PORTER

1

Words and Music by
JOHN R. CASH

Fast Country train beat

F

Hey.

por - ter, hey, por - ter, would you tell me the time? Hey.
por - ter, hey, por - ter, what time did you say?
por - ter, hey, por - ter, it's get - tin' light out - side.
por - ter, hey, por - ter, please get my bags for me.
por - ter, hey, por - ter, please o - pen up the door. When they

G7

How much long - er will it be 'til we cross that Ma - son Dix - on
How much long - er will it be 'til I can see the light of
This ol' train is puff - in' smoke and I have to strain my
I need no - bod - y to tell me now that we're in Ten - nes -
stop this train, I'm gon - na get off first 'cause I can't wait no

© 1957 (Renewed 1985) HOUSE OF CASH, INC. (BMI) Administered by BUG MUSIC
All Rights Reserved. Used by Permission

Delivered by MusicNotesRoom.com

https://musicnotesroom.com/sales/order/view/order_id/5829/

1/2

¹³⁰ Music Notes Room [online]. [cit. 2021-05-03].

Dostupné z: https://musicnotesroom.com/sales/order/view/order_id/5829/

2

C7 F

Line? At day - light would you tell that en - gi - neer to slow it
 day? When we hit Dix - ie, would you tell that en - gi - neer to ring his
 eyes. But ask that en - gi - neer if he will blow his whis - tie,
 see. Go tell that en - gi - neer to make that lone - some whis - tie
 more. Tell that en - gi - neer I said thanks a lot and I did - n't mind the

Bb F C7

down, or bet - ter still just stop the train 'cause I wan - na look a -
 bell and ask ev - 'ry - bod - y that ain't a - sleep to stand right up and
 please. 'cause I smell frost on cot - ton leaves and I feel that south - ern
 scream. We're not so far from home, so take it eas - y on the
 fare. I'm gon - na set my feet on south - ern soil and breathe that south - ern

F

1-4 5 Repeat and Fade

round? Hey,
 yell? Hey,
 breeze. Hey,
 steam. Hey,
 air.

2) Notový zápis k písni „I Walk The Line“.131

I WALK THE LINE

featured in WALK THE LINE

Words and Music by
JOHN R. CASH

Moderately

mf

(See additional lyrics)

Copyright © 1956 House Of Cash, Inc.
Copyright Renewed
All Rights in the U.S. Administered by SMC Rights Management (US) LLC
All Rights outside the U.S. Administered by Unishappell Music Inc.
All Rights Reserved Used by Permission

The OnlinePianist Order 107848 | 1 copy purchased on May 04, 2021 at 3:31am CDT

¹³¹ OnlinePianist. [online]. [cit. 2021-05-04].

Dostupné z: <https://www.onlinepianist.com/sheet-music/johnny-cash/i-walk-the-line>

o - pen all the time I keep the
 when each day is through. Yes, I'll ad -

ends out for the tie that binds.
 -nit that I'm a fool for you.

Be - cause you're mine I walk the

1, 2, 3, 4. Dm⁷ 5.

F⁶ F Bb F/A Gm⁷ F

line. _____ 2. I find it line. _____
 3. As sure as
 4. You've got a
 5. I keep a

Additional Lyrics

3. *As sure as night is dark and day is light,
 I keep you on my mind both day and night.
 And happiness I've known proves that it's right.
 Because you're mine I walk the line.*
4. *You've got a way to keep me on your side.
 You give me cause for love that I can't hide.
 For you I know I'd even try to turn the tide.
 Because you're mine I walk the line.*
5. *I keep a close watch on this heart of mine.
 I keep my eyes wide open all the time.
 I keep the ends out for the tie that binds.
 Because you're mine I walk the line.*

3) Notový zápis k písni „Hurt“.¹³²

Hurt

As played by Johnny Cash

$\text{♩} = 80$ §

1. I hurt my - self to - day to
2. I wear this crown of thornes

8
see if I still feel. I fo - cus on the pain. The
pon my li - ars chair. Full of bro - ken thoughts

12
on - ly thing that's real. The nea - dle tears a hole. The old fa - mil - iar
I can - not re - pair. Be neath the stains of time the feelings dis - a -

17
sting. Try to kill it all a way. But I re - member ev' - ry - thing.
ppear You are some - one else, I am still right here.

22
What have I be - come? My sweetest friend. Ev'ry - thing I know goes a -

¹³² Hurt. *Muscore.com* [online]. [cit. 2021-05-04].

Dostupné z: <https://muscore.com/user/30898730/scores/5672425?fbclid=IwAR1oRzhubt2dqEr8SB4-UEhm3cn18hn07LVHedP1q6fyX5ERyDgYLJde-og>

28

way in the end. And you could have it all. My em-pire of dirt.

34

D.S. al Coda

I will let you down. I will make you hurt.

I will make you hurt. If

40

I could start a - gain. A Million miles a - way. I would keep my - self.

46

I would find a way.